

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

17e jaargang nr. C 121

11 oktober 1974

Uitgave in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Inhoud

I Mededelingen

Europees Parlement

- Schriftelijke vraag nr. 141/73 van de heer Premoli aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Bescherming van de benaming „Grappa” 1
- Schriftelijke vraag nr. 141/74 van de heer Thornley aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Toestand van migrerende werknemers in de E.E.G. 2
- Schriftelijke vraag nr. 158/74 van de heer Laban aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Boterfraude met behulp van vrachtauto's met beweegbare bodems 3
- Schriftelijke vraag nr. 205/74 van de heer Cousté aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Bescherming van de verworven rechten van de werknemers in geval van concentratie, fusie of overname van ondernemingen 5
- Schriftelijke vraag nr. 212/74 van de heer Brewis aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Zalmvisserij 6
- Schriftelijke vraag nr. 213/74 van de heer Willi Müller aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Gevaren voor de gezondheid door het formamidegehalte in viltstiften 7
- Schriftelijke vraag nr. 218/74 van de heer Willi Müller aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Waterstof als aanvullende brandstof voor explosiemotoren 8
- Schriftelijke vraag nr. 219/74 van de heer Willi Müller aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Bedreiging van de visstand door de jacht onder water 9
- Schriftelijke vraag nr. 220/74 van de heer Willi Müller aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Veiligheidsinrichtingen voor motorvoertuigen 10
- Schriftelijke vraag nr. 221/74 van de heer Cousté aan de Commissie van de E.G.
Betreft: Invoering van een Europees systeem voor de erkenning van diploma's 11

Schriftelijke vraag nr. 225/74 van de heer Notenboom aan de Commissie van de E.G. Betreft: Fraudes gepleegd door koppelbazen van Nederlandse oorsprong	12
Schriftelijke vraag nr. 226/74 van de heer Broeks aan de Commissie van de E.G. Betreft: Aankondigingen van overheidsopdrachten en concessies voor de uitvoering van werken	13
Schriftelijke vraag nr. 236/74 van de heren Wieldraaijer en Laban aan de Commissie van de E.G. Betreft: Invoerbelemmerende praktijken in Frankrijk	15
Schriftelijke vraag nr. 240/74 van de heer Hougardy aan de Commissie van de E.G. Betreft: Europese Stichting voor wetenschappen	16
Schriftelijke vraag nr. 243/74 van Lord O'Hagan aan de Commissie van de E.G. Betreft: Experimenten met levende dieren	17
Schriftelijke vraag nr. 251/74 van de heer Antoniozzi aan de Commissie van de E.G. Betreft: Door Frankrijk verleende meerderjarigheid en kiesrechten aan jongeren van 18 jaar	17
Schriftelijke vraag nr. 254/74 van de heer Cousté aan de Commissie van de E.G. Betreft: Sociaal actieprogramma van de Gemeenschap tegen de armoede	18
Schriftelijke vraag nr. 259/74 van de heer Albertsen aan de Commissie van de E.G. Betreft: Postvervoer tussen de Lid-Statens van de Gemeenschap	19
Schriftelijke vraag nr. 260/74 van de heer Laban aan de Commissie van de E.G. Betreft: Gevolgen van een lagere opbrengst van de sojabonen in de V.S.	19

Hof van Justitie

Arrest van het Hof (Tweede Kamer) in de gevoegde zaken 177/73 en 5/74: Andreas Reinartz tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
Arrest van het Hof van 3 juli 1974 in de zaak 9/74 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bayerische Verwaltungsgericht IIIe Kammer): Donato Casagrande tegen Landeshauptstadt München	21
Arrest van het Hof van 11 juli 1974 in de zaak 10/74: F. Becker tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	22
Arrest van het Hof van 11 juli 1974 in de zaak 11/74 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Franse Conseil d'État): Union des Minotiers de la Champagne tegen Franse Regering	22
Zaak 62/74: Beroep, op 23 augustus 1974 ingesteld door L. Vellozzi tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
Zaak 63/74: Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij beschikking van het Tribunale van Bolzano in het geding tussen de firma W. Cadsky s.p.a. en het Istituto Nazionale per il Commercio Estero (ICE)	24
Zaak 64/74: Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij beschikking van het Finanzgericht Rheinland-Pfalz van 29 augustus 1974 in het geding Firma Reich tegen Hauptzollamt Landau	24

II *Vorbereidende besluiten*

Raad

Instemming nr. 16/74 betuigd door de Raad tijdens zijn op 23 september 1974 gehouden 304e zitting 26

Commissie

Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake materialen en voorwerpen die met levensmiddelen in aanraking moeten komen 27

Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake de achteruit en de snelheidsmeter van motorvoertuigen..... 31

Wijzigingen in het voorstel voor een zesde richtlijn van de Raad betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: Uniforme belastinggrondslag 34

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 141/73

van de heer Premoli

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 mei 1973)

Betreft: Bescherming van de benaming „Grappa”

Is het de Commissie bekend dat op het grondgebied van de Gemeenschap produkten worden verkocht die ten onrechte de benaming „Grappa” dragen en niet zijn gemaakt van een gedistilleerd van druivenschillen?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om de benaming „Grappa” op passende wijze te beschermen?

Valt er, met name, een soortgelijke bescherming te verwachten als die van de benaming „Cognac” waarvan het gebruik is voorbehouden aan uit Frankrijk afkomstig gedistilleerd van wijn?

Antwoord

(9 september 1974)

Het is de Commissie niet bekend dat er op het grondgebied van de Gemeenschap produkten onder de benaming „Grappa” worden verkocht terwijl zij niet zijn gemaakt van gedistilleerd van druivenschillen.

Bij gebrek aan een communautaire regeling voor de betrokken sector blijven de nationale voorschriften van kracht voor zover zij met de regels van het E.E.G.-Verdrag in overeenstemming zijn.

De benaming „Cognac” is niet voorbehouden aan alle gedistilleerde wijnen uit Frankrijk, maar houdt verband met een geografische oorsprong welke volgens de Franse wetgeving uitsluitend is voorbehouden aan gedistilleerd dat geproduceerd is in het gebied van Cognac op basis van wijnen uit dezelfde streken. De benaming „Grappa” daarentegen is een soortnaam welke betrekking heeft op gedistilleerd van druiveschillen. Een bescherming gelijk aan die voor de benaming „Cognac” kan dus niet worden overwogen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 141/74

van de heer Thornley

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 mei 1974)

Betreft: Toestand van migrerende werknemers in de E.E.G.

1. Weet de Commissie hoe lang migrerende werknemers uit andere landen dan „de Negen” in de E.E.G. werkzaam zijn?
2. Weet de Commissie, of kan zij ongeveer schatten, hoeveel van deze personen een werkvergunning in de E.E.G. hebben gekregen en hoeveel er illegaal zijn binnengekomen?
3. Is het de Commissie bekend of deze migrerende werknemers uit niet-Lid-Statens voornamelijk worden aangetroffen a) in een bepaald gebied en b) in bepaalde industrieën?
4. Beschikt de Gemeenschap over communautaire maatstaven om te bepalen wat een „geschoolde” en wat een „ongeschoolde” werknemer is, en zo ja, hoeveel „geschoolde” migrerende werknemers verrichten er „ongeschoold” werk in de E.E.G.?
5. Is de Commissie zich bewust van het verschil, in reële economische termen, tussen de inkomens van migrerende en autochtone werknemers in de E.E.G. en is zij voornemens iets aan deze kwestie te doen?
6. Beschikt de Commissie over statistieken omtrent het aantal migrerende werknemers in de negen Lid-Statens van de Gemeenschap die vergezeld zijn van hun vrouwen en gezinnen in de gastlanden?
7. Beschikt de Commissie over vergelijkende statistieken van zoveel mogelijk landen van „de Negen”

waar zulke statistieken bestaan omtrent het jaarlijkse inkomen van a) ongehuwde migrerende werknemers, b) gehuwde migrerende werknemers waarbij man en vrouw beiden werken, c) autochtone werknemers waarvan de vrouwen geen betaald werk verrichten en d) autochtone werknemers waarvan de vrouwen betaald werk verrichten?

8. In het verslag over de ontwikkeling van de sociale toestand in de Gemeenschap in 1973 wordt van Ierland gezegd: „gegevens betreffende de migratie zijn niet beschikbaar”. Beschikt de Commissie over middelen om het aantal Ierse werknemers te schatten die a) in Groot-Brittannië, b) op het ogenblik in de overige zeven landen van de Gemeenschap werken?

9. In hetzelfde verslag verklaart de Commissie „er bestaat namelijk een grote arbeidsreserve die in het buitenland woont en die naar Ierland zou willen terugkeren zodra de werkgelegenheidssituatie zich er gunstiger voordoet”; a) hoe is de Commissie tot deze conclusie gekomen en b) wat heeft zij gedaan om het scheppen van werkgelegenheid te bevorderen in landen als de Ierse Republiek waar van oudsher werkloosheid heerst?

10. Als de Commissie al deze statistieken niet kan verschaffen, meent zij dan dat kan worden overgegaan tot de opstelling van het actieprogramma voor migrerende werknemers dat wordt genoemd in het antwoord op vraag nr. 735/73 ⁽¹⁾ van Lord O'Hagan?

⁽¹⁾ PB nr. C 61 van 29. 5. 1974, blz. 14.

Antwoord

(5 september 1974)

1. Zoals de Commissie in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 276/73 van Lord O'Hagan ⁽¹⁾ heeft medegedeeld, beschikt zij niet over officiële statistieken betreffende de duur van het verblijf van werknemers uit derde landen.

⁽¹⁾ PB nr. C 106 van 6. 12. 1973, blz. 9.

2. Het geachte Parlementslid zij verwezen naar de antwoorden van de Commissie op schriftelijke vragen nr. 278/73 ⁽²⁾ en nr. 279/73 van Lord O'Hagan ⁽³⁾.

3. a) In industrie- en stadscentra, behalve wat betreft de arbeidskrachten in de landbouw;

⁽²⁾ PB nr. C 102 van 24. 11. 1973, blz. 19.

⁽³⁾ PB nr. C 12 van 9. 2. 1974, blz. 17.

- b) — produktie en bewerking van metalen,
— bouwnijverheid en openbare werken,
— bepaalde industrieën van eindprodukten en bepaalde diensten, verschillend naar gelang van het land van tewerkstelling.
4. Neen.
5. Men heeft bij de enquête van de Gemeenschap inzake structuur en verdeling van de lonen in de industrie in 1972 voor vier Lid-Staten (Frankrijk, Italië, Luxemburg en Nederland) gedetailleerde statistische gegevens kunnen verzamelen, ingedeeld per industrie en betrekking hebbende op de verschillen in beloning volgens de nationaliteit bij gelijke omstandigheden, d.w.z. voor arbeiders van hetzelfde geslacht, dezelfde leeftijd, dezelfde beroepsbekwaamheid en hetzelfde aantal dienstjaren in de onderneming. Deze gegevens zijn thans in bewerking.
6. Neen. De enige beschikbare gegevens zijn als volgt:
- bij de sub 1 vermelde enquête is gebleken dat 62 % van de gehuwde buitenlandse werknemers in de Bondsrepubliek Duitsland met hun echtgenote en 92 % van de gehuwde buitenlandse werknemers in dat land met hun echtgenoot samenwonen;
- in Frankrijk zijn in de laatste drie jaren 115 200 gezinnen van buitenlandse werknemers in totaal 225 098 personen, door bemiddeling van het Office National d'Immigration binnengekomen. Gedurende hetzelfde tijdvak zijn er 339 951 buitenlandse werknemers in Frankrijk binnengekomen.
7. Neen.
8. De Commissie schat het aantal Ierse werknemers die in Groot-Brittannië zijn tewerkgesteld, op ongeveer 500 000. Zij schat het aantal in de andere Lid-Staten tewerkgestelde Ieren op grond van haar uit verschillende bronnen verkregen inlichtingen op ongeveer 2 500.
9. a) De feitelijke gegevens werden verkregen uit rapporten welke zijn opgesteld door deskundigen die de Commissie had aangewezen, alsmede uit ontwerp-rapporten welke door regeringsdeskundigen zijn onderzocht en gecontroleerd.
- b) Het scheppen van werkgelegenheid in gebieden die onder lange perioden van grote werkloosheid hebben geleden, zal een van de doelstellingen van het Europees Regionaal Ontwikkelingsfonds zijn.
10. De Commissie erkent dat er gebrek is aan nauwkeurige en geharmoniseerde statistieken betreffende migrerende werknemers en zij heeft voorstellen gemaakt welke aan de Raad zijn voorgelegd. De Commissie is desniettemin van mening dat zij de voorbereiding van haar actieprogramma voor migrerende werknemers kan voortzetten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 158/74

van de heer Laban

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 juni 1974)

Betreft: Boterfraude met behulp van vrachtauto's met beweegbare bodems

Blijkens persberichten⁽¹⁾ is een jaar geleden een boterfraude ontdekt waarbij gebruik werd gemaakt van vrachtauto's met beweegbare bodems. Door een Engelse organisatie werd in België boter opgekocht. In verband met de export van deze boter naar Engeland werden hierop door de Gemeenschap belang-

rijke exportsubsidies verstrekt. De vrachtauto's waarmee het transport plaatsvond namen echter iedere keer van de 20 000 kg boter welke naar Engeland werd vervoerd weer 7 000 kg boter mee terug. Laatstgenoemde boter werd verstopt tussen de echte en de beweegbare bodem van de vrachtauto's.

Naar aanleiding hiervan wordt de Commissie gevraagd de volgende vragen te beantwoorden:

1. Tot welk bedrag heeft de Gemeenschap naar schatting schade geleden door de fraude zoals hierboven bedoeld?

⁽¹⁾ Zie bij voorbeeld „Het Vrije Volk” van 28. 5. 1974.

2. Welke stappen zal de Commissie ondernemen om de door de Gemeenschap geleden schade terug te vorderen van de bij de bovenbedoelde fraude betrokken personen?
3. Vindt de Commissie in het feit dat de bovenbedoelde fraude betrekkelijk lang kon plaatsvinden aanleiding om de controle op dergelijke fraudes te verscherpen?

Antwoord

(16 september 1974)

1. Volgens de in de verschillende persartikelen vermelde feiten en onder voorbehoud van de juistheid daarvan is de door de Gemeenschap geleden schade gelijk aan de compenserende bedragen welke bij de invoer van de boter in België niet zijn geïnd.

België had de compenserende bedragen „toetreding” overeenkomende met de daadwerkelijk opnieuw in België ingevoerde hoeveelheid boter moeten vaststellen en wel krachtens artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 2/71 houdende toepassing van het besluit van 21 april 1970 betreffende de vervanging van de financiële bijdragen van de Lid-Statens door eigen middelen van de Gemeenschappen ⁽¹⁾. Aangezien deze vaststelling bij de invoer niet kon geschieden, zou de frauduleuze transactie de Gemeenschap hebben benadeeld voor een bedrag van 880 rekeneenheden per ton in België ingevoerde boter, indien men zich voor dit tijdvak baseert op een gemiddeld bedrag.

België is echter krachtens de voor de eigen middelen voorgeschreven regeringen, als de zaak eenmaal door de bevoegde administratieve instanties of zelfs door de rechtbanken tot in bijzonderheden is onderzocht, verplicht alle vereiste maatregelen te nemen voor de vaststelling van de compenserende bedragen „toetreding” welke overeenkomen met de frauduleus ingevoerde hoeveelheid boter. Ingevolge deze vaststelling dient België aan de Gemeenschap gelden af te dragen naar gelang van het bedrag dat daadwerkelijk uit hoofde van de eigen middelen is vastgesteld en ongeacht de mogelijkheden tot terugvordering.

⁽¹⁾ PB nr. L 3 van 5. 1. 1971, blz. 1.

2. Zodra zij kennis droeg van de verschillende artikelen in de pers, heeft de Commissie de bevoegde instanties van het Verenigd Koninkrijk en van België met betrekking tot deze fraude ondervraagd.

Het Verenigd Koninkrijk heeft geantwoord dat de Britse autoriteiten de weer naar België uitgevoerde hoeveelheid boter schatten op 445 ton en dat zij kort na de ontdekking van de fraude de diensten van de Belgische douane hebben gewaarschuwd krachtens de Overeenkomst inzake wederzijdse bijstand tussen de douaneadministraties van de Lid-Statens, waartoe het Verenigd Koninkrijk in januari 1974 is toegetreden.

Vervolgens hebben de Britse autoriteiten een meer volledig dossier betreffende deze fraude niet alleen aan de diensten van de Belgische douane toegezonden, maar ook aan Denemarken, Duitsland, Frankrijk, Nederland en Italië.

De Commissie heeft het Belgische antwoord nog niet ontvangen, maar het blijkt dat de bevoegde Belgische instanties hun onderzoek actief voortzetten.

3. De bijzonderheden van deze aangelegenheid zijn a priori niet van dien aard dat een wijziging of versterking van de door de Gemeenschap genomen maatregelen ter bestrijding van fraude moet worden voorgesteld. Immers, de voorkoming van deze klasieke soort van fraude (gebruik van vrachtauto's met dubbele bodem) is slechts mogelijk door een controle aan de grenzen, hetgeen de taak van de Lid-Statens is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 205/74

van de heer Cousté

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(26 juni 1974)

Betreft: Bescherming van de verworven rechten van de werknemers in geval van concentratie, fusie of overname van ondernemingen

In een onlangs door de vice-voorzitter van de Commissie, de heer Hillery, die belast is met het communautaire sociale beleid, afgelegde verklaring bij het indienen van een richtlijn betreffende de bescherming van de verworven rechten van werknemers in geval van concentratie, fusie of overname van ondernemingen, is erop gewezen dat tussen 1962 en 1970 het aantal jaarlijks in de zes oorspronkelijke Lid-Statens gevormde concentraties van 173 tot 612 is gestegen.

Kan de Commissie mededelen hoeveel werknemers tijdens de periode 1962 tot 1970 bij deze concentraties waren betrokken?

Kan zij bovendien mededelen hoeveel concentraties in deze zelfde periode in de drie landen die lid zijn geworden van de Gemeenschap werden gevormd en het aantal bij deze concentraties betrokken werknemers?

Antwoord

(16 september 1974)

De verklaringen van de heer Hillery betreffende de concentratie van ondernemingen in de Gemeenschap in verband met een voorstel voor een richtlijn inzake de harmonisatie van de wetgevingen van de Lid-Statens inzake de bescherming van de verworven rechten en voordelen van werknemers in geval van concentratie, fusie of overname van ondernemingen zijn gebaseerd op gegevens welke de diensten van de Commissie hebben verzameld bij de bestudering van de stand van de mededinging in de gemeenschappelijke markt en waarbij zij zijn uitgegaan van de omzet der ondernemingen en niet van het aantal betrokken werknemers. De Commissie is niet in het bezit van dit cijfermateriaal, terwijl een onderzoek naar het aantal werknemers dat met deze concentratie gemoeid zou zijn, voor zover het in het algemeen mogelijk zou zijn, uitgebreide en langdurige studies zou vereisen.

De Commissie hoopt echter het geachte Parlementslid gedetailleerde cijfers te kunnen verstrekken waarbij grosso modo het aantal werknemers wordt opgegeven die door de concentratie van industriële ondernemingen met een jaarlijkse omzet van 1 000 miljoen rekeneenheden in het concentratieproces een belangrijke rol spelen.

In 1971 waren er in de Gemeenschap, met inbegrip van de drie nieuwe Lid-Statens, 57 industriële onder-

nemingen met een jaarlijkse omzet van meer dan 1 000 miljoen rekeneenheden. Het aantal ondernemingen in de diverse landen was als volgt:

18 in de Bondsrepubliek Duitsland,

13 in Frankrijk,

15 in Groot-Brittannië,

4 in Italië,

2 in Nederland,

1 in België,

1 in Luxemburg,

1 in Italië en Groot-Brittannië,

2 in Groot-Brittannië en in Nederland.

In elk van deze ondernemingen waren in 1971 meer dan 20 000 werknemers werkzaam. In elk van de 98 van de 104 industriële ondernemingen in de huidige Gemeenschap van de Negen die in 1971 een omzet van ongeveer 500 miljoen rekeneenheden hadden, waren toen meer dan 20 000 werknemers tewerkgesteld.

De Commissie verwijst de Parlementsleden voor verdere bijzonderheden over de omvang van het concentratieproces naar het derde verslag over het mededingingsbeleid.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 212/74

van de heer Brewis

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 juni 1974)

Betreft: Zalmvisserij

1. Over welke gegevens beschikt de Commissie ten aanzien van de omvang van de zalmvangst in de Gemeenschap in de afgelopen jaren?
2. Is er een vermindering waargenomen van de hoeveelheid zalm die de rivieren van de Gemeenschappen bereikt?
3. Wat zijn de gevolgen voor de zalmscholen door het gebruik van drijvende netten op zee met name voor de kusten van Ierland en Groenland?
4. Welke maatregelen zijn momenteel van kracht ter bescherming van de zalmstand en is de Commissie voornemens verdere voorstellen te doen?

Antwoord

(11 september 1974)

1. Volgens de gegevens van de Commissie bestond de zalmvangst in de afgelopen 5 jaar uit onderstaande hoeveelheden:
1969: 7 600 ton,
1970: 6 800 ton,
1971: 6 600 ton,
1972: 6 900 ton,
1973: 6 900 ton (voorlopig)
2. De Commissie beschikt op het ogenblik niet over nauwkeurige gegevens op grond waarvan zij kan beoordelen of in de afgelopen jaren verandering is opgetreden in het aantal zalmen dat de rivieren van de Gemeenschap bereikt.
3. De Commissie beschikt niet over gegevens op grond waarvan zij de invloed van de toepassing van drijvende netten op de zalmvoorkomens rechtstreeks kan beoordelen. De Commissie kan echter mededelen dat in Ierland 50 % van de vangst met drijvende netten geschiedt en dat dit percentage in de laatste jaren slechts weinig is veranderd. In Groenland worden zalmen uitsluitend met drijvende netten gevangen.
4. De Commissie neemt actief deel aan de werkzaamheden van de internationale visserijcommissies en is van plan alle problemen met betrekking tot de zalmvangst aandachtig te volgen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 213/74

van de heer Willi Müller

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 juli 1974)

Betreft: Gevaren voor de gezondheid door het formamidegehalte in viltstiften

1. Kan de Commissie bevestigen dat viltstiften, die formamide bevatten gevaarlijk zijn en acht zij het met name bewezen of waarschijnlijk dat alleen al de aanraking door een zwangere vrouw van deze inkt tot nadelige gevolgen voor de gezondheid van moeder en kind kan leiden?
2. Is de Commissie, evenals het Ministerie van Volksgezondheid van de Bondsrepubliek en het bevoegde industrieverbond, voornemens erop aan te sturen het gebruik van formamide in viltstiften te verhinderen?
3. Is een snel optreden van de Commissie niet reeds geboden door het feit dat in de Gemeenschap en in derde landen viltstiften worden vervaardigd die een hoog percentage (40-50 %) aan formamide bevatten en in de handel worden gebracht?

Antwoord

(5 september 1974)

1. De benaming „Formamide” omvat gewoonlijk formamide zelf, methyl-, ethyl... formamide en zelfs de meer ingewikkelde derivaten.

Het is de Commissie bekend dat een belangrijke producent van formamide op de technische verkoopkaart voor formamide vermeldt dat dit produkt teratogene gevolgen kan hebben (misvormingen van de foetus).

Wat de giftigheid betreft, heeft de Commissie kennis genomen van werkzaamheden welke op ratten zijn uitgevoerd; hierbij is gebleken dat de lethale dosis bij inneming van formamide per os 7 500 mg/kg bedraagt, terwijl de lethale dosis voor absorptie van de huid 17 000 mg/kg is. Proeven welke aan de universiteit van Osaka op Chinese biggetjes zijn uitgevoerd, hebben na intramusculaire injectie van 2 539 mg/kg een lethale dosis van 50 aangetoond.

De Commissie zijn echter thans geen stoornissen of ongevallen bij de bevolking, in het bijzonder bij zwangere vrouwen door het normale gebruik van viltstiften bekend.

Uit een oogpunt van giftigheid, is hier dus geen sprake van een urgent probleem dat onmiddellijk om een oplossing vraagt. Er blijft echter ongerustheid bestaan en de oorzaken hiervan dienen volgens de in de industrielanden gebruikelijke wetenschappelijke criteria te worden besproken.

2. Het blijkt dat het gebruik van formamide in de Bondsrepubliek Duitsland niet bij de wet verboden is. Het door het geachte Parlementslid bedoelde verbod vloeit slechts voort uit een „gentlemen's agreement” dat gesloten is tussen het Bondsministerie van Volksgezondheid enerzijds, en de bevoegde bond van industriëlen, anderzijds; op grond hiervan is het gebruik van formamide bij de fabricage van inkt voor viltstiften uitgesloten.

3. De Commissie zal de resultaten van de aan de gang zijnde werkzaamheden aandachtig volgen en behoudt zich voor naar gelang van deze resultaten binnen het kader van haar bevoegdheden in te grijpen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 218/74**van de heer Willi Müller****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(5 juli 1974)*

Betreft: Waterstof als aanvullende brandstof voor explosiemotoren

1. Is het de Commissie bekend dat op het ogenblik in Duitsland veelbelovende proeven worden genomen om waterstof als aanvullende brandstof voor explosiemotoren te gebruiken ten einde aldus de luchtverontreiniging in de steden veroorzaakt door automotoren die stationnair of niet op volle kracht draaien te verminderen?
2. Is de Commissie bereid deze ontwikkeling niet alleen aandachtig te volgen maar ook zo veel als in haar vermogen ligt te bevorderen, aangezien zij immers beantwoordt aan de doelstellingen van het actieprogramma van de Gemeenschap voor de milieubescherming?

Antwoord*(9 september 1974)*

1. Het is de Commissie bekend dat in Duitsland en Nederland dergelijk speurwerk wordt uitgevoerd, waarbij op experimenteel gebied reeds opmerkelijke vooruitgang werd geboekt. Bij een praktische toepassing op grotere schaal ontstaan echter nog aanzienlijke moeilijkheden: in het bijzonder zal een oplossing moeten worden gevonden voor de problemen in verband met een grotere waterstofproductie en de opslag van de waterstof.
2. Met het oog op de rol die waterstof op sommige gebieden als vervangingsenergie zou kunnen gaan spelen, slaat de Commissie alle werkzaamheden op dit terrein, die zouden kunnen bijdragen tot de oplossing van bepaalde vraagstukken in verband met de energievoorziening van de Gemeenschap en de bescherming van het milieu, nauwkeurig gade. Zo heeft de Commissie in haar mededeling over het onderzoek op het gebied van de energie ⁽¹⁾ onder de belangrijke sectoren, waar zij in de komende jaren de nadruk op denkt te leggen, het onderzoek op het gebied van waterstof opgenomen.

⁽¹⁾ „Energie voor Europa”: Onderzoek en Ontwikkeling, Doc. SEC(74) 2592 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 219/74**van de heer Willi Müller****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(5 juli 1974)*

Betreft: Bedreiging van de visstand door de jacht onder water

1. Is het de Commissie bekend dat internationaal bekende organisaties voor natuurbescherming, zoals het World Wildlife Fund (WWF) en de Internationale Unie voor het behoud van de Natuur (UICN) een strikt en algemeen verbod van de jacht onder water met harpoengeweren en andere mechanische wapens eisen, aangezien deze zich snel verbreidende vorm van jagen tot een verontrustende achteruitgang van de visstand heeft geleid?
2. Zijn er binnen de Gemeenschap zeeën, meren of riviergebieden waar de nationale wetgever deze soort van jacht onder water reeds heeft verboden of voornemens is daartoe over te gaan?
3. Kan van de Commissie een initiatief worden verwacht dat paal en perk zal stellen aan deze roofbouw op de natuur, en is zij eventueel bereid er bij de internationale organisaties op aan te dringen dat de jacht onder water in de gehele wereld verboden wordt?

Antwoord*(9 september 1974)*

1. Volgens de gegevens van de Commissie vragen bepaalde internationale organisaties op het gebied van natuurbescherming om het behoud van sommige zeediersoorten waarop onder water wordt gejaagd en die bezig zijn te verdwijnen. Deze organisaties hebben op deze problemen gewezen bij de wereldkampioenschappen voor het jagen onder water en hebben eveneens verzocht om een verbod van bepaalde jachtmethoden.

Hieruit mag echter niet worden geconcludeerd dat deze organisaties de teruggang van de visstand toeschrijven van de jacht onder water; de visstand kan worden bedreigd door de visserij op grote schaal van de vloten in de gehele wereld wier techniek voortdurend vooruitgaat, en niet door een beperkt aantal onderwaterjagers die vismethoden gebruiken welke objectief gezien een elementair karakter dragen.

2. Sommige Lid-Staten hebben maatregelen getroffen, met name om redenen van veiligheid, om het jagen onder water in bepaalde kustgebieden waar veel wordt gezwommen, te verbieden. Zij hebben in sommige gevallen tevens het gebruik van ademhalingsapparaten (zuurstofflessen) bij de uitoefening van de jacht onder water verboden.
3. De Commissie volgt aandachtig alle voorstellen of initiatieven tot behoud van het dierenrijk en tot bescherming van natuur en milieu. Zij tracht dus de meest gepaste oplossingen voor de desbetreffende problemen te vinden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 220/74**van de heer Willi Müller****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(5 juli 1974)*

Betreft: Veiligheidsinrichtingen voor motorvoertuigen

1. Hoe staat de Commissie tegenover de massale kritiek van onderzoekers op het gebied van verkeersongevallen dat autofabrikanten weliswaar de aandacht vestigen op alle technische gegevens van hun produkten, maar grotendeels nalaten concrete inlichtingen te verstrekken over ingebouwde veiligheidsinrichtingen in hun auto's?
2. Is het de Commissie bekend dat autofabrikanten een veiligheidscatalogus voor motorvoertuigen afwijzen onder het motief dat dit alleen met „internationale” oplossingen kan worden bereikt?
3. Zal de Commissie dit argument van de automobielfabrikanten, dat mijns inziens alleen maar een voorwendsel is om niets te doen, aangrijpen om de reeds bestaande en nog uit te vaardigen Europese richtlijnen voor de veiligheid van motorvoertuigen te verzamelen en ervoor te zorgen dat de fabrieksprospectussen reeds hun overwegend lyrische karakter verliezen door dwingend voor te schrijven dat zij een veiligheidscatalogus, wellicht in de vorm van een checklist, moeten bevatten?

Antwoord*(11 september 1974)*

- 1 en 2. De Commissie bevordert dat in autoreclames zoveel mogelijk aandacht wordt besteed aan veiligheidsfactoren.
3. De Commissie moge erop wijzen dat de richtlijnen van de Gemeenschap met betrekking tot de veiligheid van motorvoertuigen gericht zijn tot de Lid-Statens, die dus gepaste wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen uitvaardigen. De Commissie publiceert overigens regelmatig een inventaris van het gemeenschapsrecht op het gebied van technische handelsbelemmeringen.

In alle gevallen waarin de acties van de Commissie gepaard gaan met een harmonisatie van de wetgeving in de Lid-Statens, blijven zij beperkt tot de maatregelen die strikt noodzakelijk zijn om het vrije verkeer van goederen te verzekeren, een gebied dat onder de thans heersende omstandigheden geen voorschriften met betrekking tot reclame omvat. De Lid-Statens kunnen echter uiteraard op dit punt een eigen wetgeving uitvaardigen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 221/74

van de heer Cousté

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1974)

Betreft: Invoering van een Europees systeem voor de erkenning van diploma's

In de zitting van de Ministers van Onderwijs van de Gemeenschap op 6 juni jl. is in beginsel de invoering aanvaard van een Europees systeem voor de erkenning van diploma's, ten einde gevolg te geven aan de desbetreffende voorstellen van de Commissie aan de Raad.

Kan de Commissie mededelen wat de draagwijdte is van dit systeem en welke termijnen men voor de verwezenlijking ervan denkt aan te houden?

Antwoord

(16 september 1974)

De onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels in het kader van het recht van vestiging voor niet in loondienst verrichte werkzaamheden is gebaseerd op artikel 57, lid 1, van het E.E.G.-Verdrag. De Commissie heeft overeenkomstig dit artikel een aantal ontwerp-richtsnoeren voor de onderlinge erkenning van diploma's voor diverse niet in loondienst verrichte werkzaamheden bij de Raad ingediend.

Ten einde de aanneming van deze richtlijnen te bespoedigen, heeft de Commissie op 11 maart 1974 een ontwerp-resolutie ter vaststelling van richtsnoeren voor de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels voor de tenuitvoerlegging van artikel 57 van het E.E.G.-Verdrag aan de Raad voorgelegd. Op 6 juni 1974 heeft de Raad tijdens de zitting te Luxemburg de eerste van deze formele richtsnoeren aangenomen:

„Aangezien ondanks de verschillen tussen de opleidingsprogramma's der Lid-Staten in de praktijk een grote mate van vergelijkbaarheid blijkt te bestaan tussen de eindkwalificaties die toegang tot een bepaalde soort werkzaamheden geven, dienen

in de richtlijnen voor de onderlinge erkenning van beroepskwalificaties en de coördinatie van de voorwaarden voor de toegang tot de beroepen zo min mogelijk gedetailleerde opleidingsvoorwaarden te worden voorgeschreven.”

Ten einde deze richtlijn in werking te stellen, dienen er lijsten van diploma's, certificaten en andere titels welke onderling als zodanig zouden kunnen worden erkend, te worden opgesteld, terwijl dient te worden overgegaan tot de oprichting van raadgevende comités wier opdracht, samenstelling en aantal nog moeten worden vastgesteld.

De Raad heeft het Comité van Permanente Vertegenwoordigers verzocht deze resolutie in samenwerking met de Commissie tot uitvoering te brengen, in het bijzonder met betrekking tot de voorstellen voor richtlijnen betreffende de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels binnen het kader van het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten; deze ontwerp-richtlijnen voor de beroepen van arts, apotheker en architect worden thans nader onder ogen gezien.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 225/74

van de heer Notenboom

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1974)

Betreft: Fraudes gepleegd door koppelbazen van Nederlandse oorsprong

In de Nederlandse pers is in tientallen verschillende artikelen in de laatste maanden, maar ook al veel vroeger aandacht gevestigd op fraudes gepleegd door koppelbazen van Nederlandse oorsprong, meestal gevestigd in Nederland, die Nederlandse werknemers uitlenen aan Duitse en in toenemende mate aan Belgische ondernemingen.

Ondanks de Verordeningen (EEG) nr. 1408/71 (betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen) ⁽¹⁾ en nr. 574/72 (vaststelling van de wijze van toepassing etc.) ⁽²⁾ wordt ten gevolge van de wetgevingsverschillen, door administratieve technieken, ten gevolge van de ingewikkeldheid van de materie en een veelheid van sociale zekerheidsinstanties, ten gevolge van los van elkaar werkende overheidsdiensten binnen de landsgrenzen en a fortiori daarbuiten, een situatie geconstateerd, die in vele opzichten buitengewoon onbevredigend is. Duizenden werknemers zijn op bepaalde

⁽¹⁾ PB nr. L 149 van 5. 7. 1971, blz. 2.

⁽²⁾ PB nr. L 74 van 27. 3. 1972, blz. 1.

tijden niet verzekerd, er worden geen sociale premies betaald, voor hen wordt al dan niet of niet voldoende loonbelasting ingehouden, die ingeval van inhouding vaak niet wordt afgedragen, waardoor zij ten onrechte menen, dat ze aan hun fiscale verplichtingen hebben voldaan, zij ontvangen ten onrechte kinderbijslag, die ze weer moeten terugbetalen.

De fiscus en de sociale verzekeringsfondsen in bepaalde Lid-Staten worden voor miljarden rekeneenheden benadeeld, terwijl weinigen ten gevolge van deze fraudes onvoorstelbare en meestal onbelast wordende inkomens toecheren. Bij zeer veel betrokken ambtenaren bestaat frustratie omdat zij zien, dat duidelijke fraude niet wordt bestraft en nauwelijks bestreden.

In Nederland is in antwoord op parlementaire vragen medegedeeld, dat de bestrijding zeer ingewikkeld is, waaruit vragensteller concludeert, dat van deze instantie voorlopig niet veel succes in de bestrijding te verwachten is.

Is de Europese Commissie bereid deze problematiek te onderzoeken en eventueel actie te nemen ten einde te bereiken, dat de Europese Raadsbesluiten zonder bovenbeschreven ernstige misstanden zullen leiden tot rechtvaardige sociale voorzieningen van werknemers, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen?

Antwoord

(16 september 1974)

1. Ten aanzien van de sociale zekerheid wordt de wetgeving welke van toepassing is op de werknemers in loondienst die onderdanen van een Lid-Staat zijn, bepaald door Verordening (EEG) nr. 1408/71 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen. Artikel 13 van deze verordening behelst het beginsel dat de werknemer uitsluitend aan de wetgeving van de Lid-Staat is onderworpen waar hij werkzaam is, zelfs indien hij op het grondgebied van een andere Lid-Staat woont, of indien de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij werkzaam is, zich bevindt op het grondgebied van een andere Lid-Staat.

Tot de uitzonderingen op deze regel behoort volgens artikel 14, lid 1, sub a), dat „op de werknemer die op het grondgebied van een Lid-Staat tewergeresteld is door een onderneming waaraan hij normaal verbonden is, en door deze onderneming gedetacheerd wordt op het grondgebied van een andere Lid-Staat ten einde aldaar voor haar rekening arbeid te verrichten, de wetgeving van eerstbedoelde staat van toepassing blijft, mits de te verwachten duur van die arbeid niet meer dan 12 maanden bedraagt en hij niet wordt uitgezonden ter vervanging van een andere werknemer wiens detachering beëindigd is”. In bepaalde gevallen kan de aanvankelijke periode van detachering worden verlengd met ten hoogste 12 maanden.

2. Indien aan deze voorwaarden is voldaan, ontvangt de gedetacheerde werknemer van de sociale zekerheidsinstelling van de Lid-Staat waarvan de wetgeving op hem van toepassing blijft, een bewijs van detachering (formulier E 101) waarin wordt verklaard dat hij onderworpen blijft aan deze wetgeving en tot welke datum dit het geval is. Gedurende het gehele detacheringstijdvak zijn de werknemer en zijn werkgever dus vrijgesteld van de betaling van sociale zekerheidspremies tegenover instellingen van het land waar de werknemer gedetacheerd is, maar blijven zij uiteraard deze premies verschuldigd in het land vanwaar de werknemer komt.

3. Het is de taak van de instellingen van het land vanwaar de werknemer komt, om zich ervan te verzekeren dat aan de in artikel 14, lid 1, sub a), gestelde voorwaarden is voldaan alvorens bewijzen van detachering af te geven, en dat de premies voor rekening van de werknemer inderdaad zijn betaald. Aan de andere kant is het in de eerste plaats de taak van de werknemers en voorts van de instellingen van het land waar de werknemer gedetacheerd is, om zich ervan te verzekeren dat laatstgenoemde in het bezit is van een bewijs van detachering, en bij gebreke daarvan hem in te schrijven.

4. Volgens het door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen op 17 december 1970 in de zaak 35/70 (Manpower) gewezen arrest is het voordeel van de bepalingen van artikel 14, lid 1, sub a), uitgebreid tot de werknemers die door een uitzendbureau met tijdelijke werkzaamheden zijn belast en ter beschikking van een onderneming op het grondgebied van een andere Lid-Staat zijn gesteld. Overeenkomstig besluit nr. 87 van de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers is dit voordeel onderworpen aan de

voorwaarde dat er een organische band tussen de gedetacheerde werknemer en het uitzendbureau dat hem in dienst heeft, blijft bestaan. Dit sluit de afgifte van bewijzen van detachering in gevallen van eenvoudige plaatsing van arbeidskrachten uit.

5. Uit het bovenstaande blijkt dat de bestrijding van de door het geachte Parlementslid vermelde misstanden veeleer berust op een controle op de toepassing van de bestaande regeling, zowel op communautair als nationaal vlak, en op de samenwerking tussen de nationale administraties.

Het door het geachte Parlementslid vermelde probleem zal bij de eerstvolgende zitting van de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers aan deze commissie worden voorgelegd, ten einde de samenwerking tussen de sociale zekerheidsinstellingen van de verschillende Lid-Staten te versterken zodat de vermelde misstanden kunnen worden opgeheven.

De Commissie heeft voorts aan het Technisch Comité voor het vrije verkeer de problemen voorgelegd welke verband houden met het feit dat de in een Lid-Staat gevestigde uitzendbureaus worden beschouwd als de werkgevers van de door hen in dienst genomen werknemers die in werkelijkheid arbeid verrichten in een andere Lid-Staat bij een derde gebruiker, die geen subsidiaire verantwoordelijkheid draagt als de werkgever in gebreke blijft.

Het Comité is ten aanzien van de opsporing van de door het geachte Parlementslid genoemde misstanden van oordeel geweest dat de doorlopende uitwisseling van gegevens en wederzijdse bijstand door de arbeidsdiensten van de Lid-Staten dient te worden bevorderd. Hiertoe is een werkgroep opgericht die voor het eerst in de loop van juli te Brussel is bijeengekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 226/74

van de heer Broeksz

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1974)

Betreft: Aankondigingen van overheidsopdrachten en concessies voor de uitvoering van werken

1. Kan de Commissie, voor elke Lid-Staat afzonderlijk, mededelen hoeveel aankondigingen van respectievelijk

— overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken (zowel voor wat betreft de openbare als de niet-openbare procedure),

- concessies voor de uitvoering van werken, en
- onderaanbestedingen

tot nu toe, overeenkomstig Richtlijn nr. 72/277/EEG van de Raad van 26 juli 1972 ⁽¹⁾ bekend zijn gemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*?

2. Indien zou blijken dat één of meer Lid-Staten in het geheel niet, of niet altijd, gevolg hebben gegeven aan de vereisten van bovengenoemde richtlijn, welke maatregelen heeft de Commissie tegen deze staat of staten reeds genomen en/of welke maatregelen denkt zij tegen hen (nog), te nemen?

3. Wanneer denkt de Commissie aan het Europese Parlement de eerste nauwkeurige statistische gegevens te verstrekken, waaruit blijkt hoeveel opdrachten van iedere categorie, als bedoeld onder 1, in iedere Lid-Staat zijn gegund aan nationale ondernemers, en hoeveel aan ondernemers uit andere Lid-Staten, zulks overeenkomstig de toezegging welke door de Commissie laatstelijk in de plenaire vergadering van 17 oktober 1973 werd gedaan?

⁽¹⁾ PB nr. L 176 van 3. 8. 1972, blz. 12.

Antwoord

(16 september 1974)

1. De Commissie heeft een onderzoek ingesteld naar de aankondigingen welke overeenkomstig Richtlijn nr. 72/277/EEG van de Raad, van 1 juli tot en met 31 december 1973 in het *Publikatieblad* zijn openbaar gemaakt. De resultaten van het onderzoek zijn weergegeven in de bijlage van dit antwoord. Er zijn geen aankondigingen verschenen met betrekking tot concessies voor de uitvoering van werken.

2. Volgens de mening van de Commissie is de toestand in Italië niet in overeenstemming met de bepalingen van de Basisrichtlijn nr. 71/305/EEG ⁽¹⁾ en er zijn reeds stappen ondernomen overeenkomstig de in artikel 169 van het E.E.G.-Verdrag voorgeschreven procedure. De Commissie onderzoekt met sommige andere Lid-Staten op welke wijze de voorschriften van de richtlijn volgens haar mening op doeltreffender wijze kunnen worden toegepast.

3. Wat betreft de statistieken inzake het aantal opdrachten aan ondernemingen uit het eigen land van de aanbestedende diensten en aan die uit andere Lid-Staten, hebben zich enkele onverwachte problemen voorgedaan welke de Commissie heeft voorgelegd aan het Raadgevend Comité inzake overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken. Het Comité bestudeert inderdaad met grote zorg en de nodige spoed de methoden voor een zo doeltreffend mogelijke beoordeling van de economische gevolgen van de betreffende richtlijnen.

⁽¹⁾ PB nr. L 185 van 16. 8. 1971, blz. 5.

BIJLAGE

	Openbare procedures	Nietopenbare procedures
België	88	1
Denemarken	8	1
Bondsrepubliek Duitsland	193	38
Frankrijk	10	97
Ierland	1	1
Italië	0	0
Luxemburg	1	0
Nederland	33	10
Verenigd Koninkrijk	18	489

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 236/74

van de heren Wieldraaijer en Laban

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 juli 1974)

Betreft: Invoerbelemmerende praktijken in Frankrijk

De praktijk leert dat Frankrijk geen vrede neemt met het feit dat met name textielproducten zich binnen de Gemeenschap in het vrij verkeer bevinden.

Bij de wederuitvoering van goederen van oorsprong uit derde landen uit, bij voorbeeld, de Benelux-landen naar Frankrijk moet de Benelux-exporteur een verklaring overleggen waaruit blijkt dat alle rechten zijn betaald, etc. Een dergelijke verklaring is onmisbaar om een Franse invoervergunning te verkrijgen. Deze invoervergunning wordt slechts zelden geweigerd maar in de regel laat ze minstens één maand op zich wachten. Alleen al door het renteverlies ontstaat op deze wijze een protectionistisch effect.

Naar aanleiding van het bovenstaande wordt de Commissie verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

1. Is de in het bovenstaande vermelde gang van zaken de Commissie bekend?
2. Indien vraag 1. bevestigend dient te worden beantwoord kan de Commissie dan mededelen welke stappen zij reeds heeft ondernomen en nog zal ondernemen om een einde te maken aan deze belemmering van het vrije goederenverkeer binnen de Gemeenschap?
3. Indien vraag 1. ontkennend dient te worden beantwoord is de Commissie dan bereid een onderzoek in te stellen naar deze belemmering van het vrije goederenverkeer binnen de Gemeenschap en vervolgens passende stappen te ondernemen?

Antwoord

(16 september 1974)

1. Krachtens artikel 1 van de Beschikking nr. 71/202/EEG van de Commissie van 12 mei 1971 ⁽¹⁾,

zoals gewijzigd bij Beschikking nr. 73/55/EEG van 9 maart 1973 ⁽²⁾, worden de Lid-Staten gemachtigd de

⁽¹⁾ PB nr. L 121 van 3. 6. 1971, blz. 26.

⁽²⁾ PB nr. L 80 van 28. 3. 1973, blz. 22.

invoer van produkten van oorsprong uit derde landen, die in een andere Lid-Staat in het vrije verkeer worden gebracht, afhankelijk te stellen van de voorwaarde dat een invoerdocument wordt afgegeven, wanneer

- de invoer in de betrokken Lid-Staat van deze produkten, die rechtstreeks van herkomst zijn uit het betrokken derde land, overeenkomstig het Verdrag onderworpen is aan kwantitatieve beperkingen of aan een vrijwillige beperking, welke door het betrokken derde land op grond van een handelsakkoord met de betrokken Lid-Staat wordt toegepast, en indien
- voor verlegging van het handelsverkeer moet worden gevreesd in verband met de dispariteiten tussen deze maatregelen en de handelspolitieke maat-

regelen welke in de andere Lid-Staten worden toegepast.

In deze gevallen kunnen de Lid-Staten van de aanvrager van het invoerdocument eisen dat hij de nodige gegevens verstrekt over het in het vrije verkeer brengen: de omschrijving van het produkt, de oorsprong, de prijs, de hoeveelheid of de waarde van het in te voeren produkt en gegevens over het in het vrije verkeer brengen van het produkt in een andere Lid-Staat.

2. Het is de Commissie niet bekend dat men in het algemeen minstens een maand moet wachten alvorens de Franse invoervergunning te verkrijgen.

De Commissie heeft de Franse autoriteiten om de vereiste inlichtingen gevraagd en zal niet nalaten de geachte Parlementsleden op de hoogte te stellen van het resultaat harer bemoeiingen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 240/74

van de heer Hougardy

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 juli 1974)

Betreft: Europese Stichting voor wetenschappen

Kan de Commissie mededelen in welke mate zij financieel ten aanzien van het beheer zal zijn betrokken bij de Europese Stichting voor wetenschappen?

Kan zij nader aangeven welke functie deze stichting zal vervullen in het kader van het actieprogramma op het gebied van wetenschap en technologie, met name ter vermijding van dubbel werk en ter bevordering van de Europese know how?

Antwoord

(16 september 1974)

De Raad van Ministers heeft op 14 januari 1974 in principe geadviseerd tot het aanknopen van bijzondere betrekkingen tussen de Europese Stichting voor Wetenschappen en de Europese Gemeenschappen.

Na de formele oprichting van deze Stichting, welke volgens het plan op 18/19 november 1974 te Straatsburg zal plaatsvinden, zal de Commissie zich opnieuw tot de Raad wenden.

Het doel van de Europese Stichting voor Wetenschappen is de samenwerking op het gebied van basisonderzoek te bevorderen en hiertoe

a) de mobiliteit van de onderzoekers te bevorderen,

b) vrije uitwisseling van gedachten en gegevens te stimuleren,

c) harmonisatie van het basisonderzoek in de afzonderlijke Lid-Staten te vergemakkelijken,

d) gezamenlijke acties en projecten voor samenwerking financieel te steunen,

e) de samenwerking bij het gebruik van de bestaande grote installaties te vergemakkelijken,

f) de samenwerking bij de beoordeling en uitvoering van belangrijke projecten en bij het verrichten van speciale kostbare diensten te bevorderen.

De Stichting dient tevens onnodig dubbel werk te vermijden en de verbreiding van „know how” in Europa te stimuleren. Deze doelstelling sluit volko-

men aan bij het onderzoek- en ontwikkelingsbeleid van de Europese Gemeenschap zoals op 14 januari 1974 door de Raad is vastgesteld.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 243/74

van Lord O'Hagan

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 juli 1974)

Betreft: Experimenten met levende dieren

1. Hoe luiden, in elk van de Lid-Staten, de wettelijke voorschriften inzake experimenten met levende dieren?
2. Wat is de Commissie voornemens te doen om deze voorschriften te harmoniseren?

Antwoord

(11 september 1974)

De Commissie heeft nog geen studies over de wetgevingen van de Lid-Staten met betrekking tot experimenten met levende dieren ter hand genomen. Op het ogenblik wordt geen enkel concreet voorstel voor een communautaire regeling overwogen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 251/74

van de heer Antoniozzi

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 juli 1974)

Betreft: Door Frankrijk verleende meerderjarigheid en kiesrechten aan jongeren van 18 jaar

Kan de Commissie in het licht van het door Frankrijk genomen besluit om aan jongeren van 18 jaar meerderjarigheid en kiesrechten te verlenen, mededelen of hierover overleg tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap heeft plaatsgevonden, of dit besluit past in het juridische kader van de overige Lid-Staten van de E.E.G. en of er initiatieven zijn genomen dan wel contacten zijn geweest om een dergelijke belangrijke materie die uiteraard relevant is voor de interne situatie van iedere Lid-Staat van de Gemeenschap en van gemeenschappelijk belang mede gezien de rechtstreekse algemene verkiezingen van de leden van het Europese Parlement, te harmoniseren?

Antwoord*(9 september 1974)*

De vraag van het geachte Parlementslid heeft betrekking op een onderwerp dat in de eerste plaats onder de bevoegdheid van de Lid-Staten valt. Ofschoon de Commissie niet uitsluit dat te zijner tijd op dit gebied initiatieven op communautair niveau kunnen worden genomen, gelooft zij, in het huidige stadium, niet dat de problemen welke uit de verschillen in de wetgeving van de Lid-Staten kunnen voortvloeien, van zodanig belang zijn dat een onderlinge aanpassing geboden is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 254/74

van de heer Cousté

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 juli 1974)

Betreft: Sociaal actieprogramma van de Gemeenschap tegen de armoede

Kan de Commissie mededelen wat haar gevolgtrekkingen zijn uit het onlangs gehouden seminarium over het thema „bestrijding van de armoede”?

Daar in het sociaal actieprogramma van de Gemeenschap de bestrijding van de armoede in een aantal zones op het gebied van de Gemeenschap is opgenomen wordt de Commissie verzocht mede te delen of zij voornemens is nauwkeurig omschreven projecten te verwezenlijken, binnen welke termijn en met welke middelen?

Antwoord*(11 september 1974)*

In zijn resolutie van 21 januari 1974 betreffende het sociale actieprogramma heeft de Raad onder zijn prioritaire acties de verwezenlijking, met medewerking van de Lid-Staten, van diverse specifieke maatregelen ter bestrijding van de armoede door de voorbereiding van modelprojecten opgenomen.

De Commissie heeft hiertoe een groep van gespecialiseerde deskundigen bijeengeroepen, welke haar dient te adviseren bij de voorbereiding van een programma van modelprojecten. In dezelfde geest is van 24 tot en met 27 juni een seminarie georganiseerd, waaraan een zestigtal personen hebben deelgenomen als vertegenwoordigers van zowel openbare als particuliere organisaties met ervaring op het gebied van de bestrijding

van armoede, evenals onderzoekers en personen die in de praktijk een actie hebben gevoerd.

Deze raadplegingen hebben dus een essentieel praktisch doel: men wil onderzoeken op welke wijze een programma voor de modelprojecten ter bestrijding van de armoede kan worden opgesteld. Reeds thans kan worden gezegd dat deze raadplegingen zeer vruchtbaar zijn geweest en dat zij de Commissie in staat stellen nog vóór het einde van het jaar voorstellen bij de Raad in te dienen, zodat de praktische uitvoering van dit punt van het sociale actieprogramma, zoals voorzien in de resolutie van 21 januari 1974, met instemming van de Raad reeds volgend jaar een aanvang kan nemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 259/74**van de heer Albertsen****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(19 juli 1974)*

Betreft: Postvervoer tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap

Alles wijst erop dat de dienstverlening van de posten in verscheidene landen van de Gemeenschap vermindert. Al jarenlang achtte men het onbegonnen werk om contact op te nemen met Denemarken wanneer men bij voorbeeld in Italië op vakantie was. Onlangs is er een mededeling verschenen dat in laatstgenoemde Lid-Staat opgehoopte post als oud papier werd verkocht en vernietigd.

Het blijkt ook dat de dienstverlening van de posten in andere Lid-Staten traag en ondoeltreffend is hetgeen eveneens van invloed is op de berichtgeving van de Instellingen van de Gemeenschap aan de afzonderlijke Lid-Staten en dus ook aan de leden van het Parlement.

Is de Commissie derhalve voornemens initiatieven te nemen om te zorgen voor een betere dienstverlening door de posten in de Lid-Staten en daarmee voor een betere communicatie binnen de Gemeenschappen?

Antwoord*(11 september 1974)*

De verbetering van de post- en telefoondiensten van de Lid-Staten valt onder de bevoegdheid van de nationale overheidsinstanties.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 260/74**van de heer Laban****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(19 juli 1974)*

Betreft: Gevolgen van een lagere opbrengst van de sojabonenogst in de V.S.

Volgens schattingen van Amerikaanse deskundigen ⁽¹⁾ zal de sojabonenogst in de V.S. dit jaar meer dan 10 % beneden die van 1973 liggen.

⁽¹⁾ International Herald Tribune, 2. 7. 1974, blz. 7.

1. Is de Commissie van deze schatting op de hoogte?
2. Zo ja, welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om een prijsstijging van veevoeder als gevolg van een mogelijk sojabonentekort te voorkomen?
3. Hoe denkt de Commissie de proteïnevoorziening van de Gemeenschap in geval van een sojabonentekort veilig te stellen?

Antwoord

(11 september 1974)

1. De Commissie kent de verschillende ramingen omtrent de oogst van sojabonen, welke trouwens uiteenlopende resultaten vertonen.

2 en 3. De Gemeenschap heeft ter verzekering van haar eiwitvoorziening een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector gedroogd veevoedere ingesteld. Zij heeft eveneens speciale maatregelen voor sojabonen genomen.

De Commissie heeft geen enkel middel om de prijsstijging voor veevoeder in geval van een eventueel tekort van dit produkt op de wereldmarkt te beletten.

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

(Tweede Kamer)

van 11 juli 1974

in de gevoegde zaken 177/73 en 5/74: Andreas Reinarz tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(Procestaal: Nederlands)

In de gevoegde zaken 177/73 en 5/74, Andreas Reinarz (verzoeker, incidenteel verweerder in de zaak 5/74) (advocaat: A. J. Hammerstein) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (verweester, incidenteel verzoekster in de zaak 5/74) (gemachtigde: J. Griesmar), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van het stilzwijgend besluit van verweester tot afwijzing van verzoekers klacht ter vaststelling van zijn recht op een inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst ten bedrage van vier maal zijn laatstelijk genoten basissalaris, heeft het Hof (Tweede Kamer), samengesteld als volgt: M. Sørensen, kamerpresident; H. Kutscher en A. J. Mackenzie Stuart (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: H. Mayras; griffier: A. Van Houtte, op 11 juli 1974 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. verklaart het beroep in de zaak 177/73 niet-ontvankelijk;
2. verklaart het beroep in de zaak 5/74 ongegrond;
3. verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal dragen.

⁽¹⁾ PB nr. C 6 van 22. 1. 1974 en nr. C 21 van 6. 3. 1974.

ARREST VAN HET HOF

van 3 juli 1974

in de zaak 9/74 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bayerische Verwaltungsgericht IIIe Kammer): Donato Casagrande tegen Landeshauptstadt München ⁽¹⁾

(Procestaal: Duits)

In de zaak 9/74, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 E.E.G.-Verdrag van het Bayerische Verwaltungsgericht, III. Kammer, in het aldaar aanhangig geding tussen Donato Casagrande, te München en Landeshauptstadt München, om een prejudi-

⁽¹⁾ PB nr. C 30 van 19. 3. 1974.

ciële beslissing inzake de uitlegging van artikel 12, eerste alinea, van 's Raads Verordening (EEG) nr. 1612/68 van 19 oktober 1968 (PB 1968, nr. L 257/2), heeft het Hof, samengesteld als volgt: R. Lecourt, president; A. M. Donner (rapporteur) en M. Sørensen, kamerpresidenten; R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh en A. J. Mackenzie Stuart, rechters; advocaat-generaal: J.-P. Warner; griffier: A. Van Houtte, op 3 juli 1974 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Met de bepaling dat de kinderen van een onderdaan van een Lid-Staat, die op het grondgebied van een andere Lid-Staat arbeid verricht of heeft verricht, „onder dezelfde voorwaarden als de eigen onderdanen” van de staat van ontvangst worden toegelaten tot het onderwijs, doelt artikel 12 van Verordening (EEG) nr. 1612/68 niet alleen op de regels met betrekking tot de toelating, maar eveneens op de algemene maatregelen om de deelneming aan het onderwijs te vergemakkelijken.

ARREST VAN HET HOF

van 11 juli 1974

in de zaak 10/74: F. Becker tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Procestaal: Frans)

In de zaak 10/74, F. Becker (advocaat: V. Biel) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: J. Griesmar), betreffende verzoek tot nietigverklaring van het stilzwijgend besluit tot afwijzing van verzoekers klacht strekkende tot toekenning van een inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst (*) gelijk aan vier maanden van zijn laatstgenoten salaris, heeft het Hof, samengesteld als volgt: M. Sørensen, kamerpresident; H. Kutscher en A. J. Mackenzie Stuart (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: H. Mayras; griffier: A. Van Houtte, op 11 juli 1974 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *verwerpt het beroep;*
2. *verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal dragen.*

(*) N.v.d.v.: In de terminologie van het oude Personeelsstatuut van de E.G.K.S.: installatievergoeding bij vertrek.

ARREST VAN HET HOF

van 11 juli 1974

in de zaak 11/74 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Franse Conseil d'Etat): Union des Minotiers de la Champagne tegen Franse Regering ⁽¹⁾

(Procestaal: Frans)

In de zaak 11/74, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 E.E.G.-Verdrag van de Franse Conseil d'État, in het aldaar aanhangig geding tussen Union des Minotiers

(1) PB nr. C 30 van 19. 3. 1974.

de la Champagne te Reims en Franse Regering om een prejudiciële beslissing inzake de geldigheid van Verordening (EEG) nr. 1210/70 van de Raad van 29 juni 1970, houdende vaststelling van de voornaamste commercialisatiecentra voor granen en de voor deze centra geldende afgeleide interventieprijsen voor het verkoopseizoen 1970/1971 (PB nr. L 141/7), heeft het Hof, samengesteld als volgt: R. Lecourt, president; A. M. Donner en M. Sørensen (rapporteur), kamerpresidenten; R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh en A. J. Mackenzie Stuart, rechters; advocaat-generaal: A. Trabucchi; griffier: A. Van Houtte, op 11 juli 1974 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Bij onderzoek van de gestelde vraag is niet gebleken van gegronde bezwaren tegen de geldigheid van Verordening (EEG) nr. 1210/70 van de Raad.

Beroep, op 23 augustus 1974 ingesteld door L. Vellozzi tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 62/74)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 augustus 1974 door L. Vellozzi, wonende te Brussel, ten deze vertegenwoordigd en bijgestaan door E. Drappier, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arent, Centre Louvigny, beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. De toepassing van de bepalingen van artikel 60 van het Ambtenarenstatuut op verzoeker nietig te verklaren.
2. Nietig te verklaren het bij brief van 3 april 1974 aan verzoeker meegedeelde besluit van A. Pratley, hoofd van de afdeling „Individuele rechten en voorrechten” om op verzoeker artikel 60 van het Ambtenarenstatuut toe te passen.
3. Nietig te verklaren het bij brief van 10 mei 1974 aan verzoeker meegedeelde besluit van genoemd afdelingshoofd Pratley waarin wordt bevestigd dat op verzoeker artikel 60 van het Statuut wordt toegepast.
4. Nietig te verklaren het bij brief van 14 mei 1974 aan verzoeker meegedeelde besluit van genoemd afdelingshoofd, waarin nogmaals wordt bevestigd dat op verzoeker artikel 60 van het Statuut wordt toegepast.
5. Nietig te verklaren het bij brief van 11 juli 1974 aan verzoeker meegedeelde besluit van genoemd afdelingshoofd, waarin ten derde male wordt bevestigd dat op verzoeker artikel 60 van het Statuut wordt toegepast.
6. Nietig te verklaren het bij brief van 11 juli 1974 aan verzoeker meegedeelde besluit van afdelingshoofd Pratley om verzoekers salaris over de maand juli 1974 „ter bewaring van recht te bevriezen”.

De wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding

Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij beschikking van het Tribunale van Bolzano in het geding tussen de firma W. Cadsky s.p.a. en het Istituto Nazionale per il Commercio Estero (ICE)

(Zaak 63/74)

Het Tribunale van Bolzano heeft bij beschikking van 26 juli 1974, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie van de E.E.G. op 27 augustus 1974, in het geding tussen firma W. Cadsky s.p.a. en het Istituto Nazionale per il Commercio Estero, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen inzake de navolgende vragen:

1. is een geldelijke last die, vóór de inwerkingtreding van het E.E.G.-Verdrag eenzijdig door de Staat is ingesteld en uitsluitend wordt toegepast op waren die voor uitvoer zijn bestemd (in casu tuinbouwprodukten), een heffing van gelijke werking als een douanerecht?
2. kan een zodanige last wellicht niet als heffing van gelijke werking worden gekwalificeerd, indien:
 - a) de last is vastgesteld bij een regeling van de Staat, ten behoeve van een, van de Staat onderscheiden, lager openbaar lichaam;
 - b) de last verband houdt met een keuring ter vaststelling van bepaalde eigenschappen van de waar, waarna een keuringscertificaat wordt uitgereikt, waarbij de waar evenwel alleen mag worden uitgevoerd na zodanige keuring en vergezeld van zodanig certificaat;
 - c) de last verband houdt met het gebruik van een nationaal exportmerk; waarbij evenwel zodanig merk verplicht is en de waar zonder dat merk niet mag worden uitgevoerd?
3. is de toepassing van heffingen van gelijke werking als een douanerecht op intracommunautaire exporten sedert 1 januari 1962 ingevolge artikel 16 E.E.G.-Verdrag verboden voor alle produkten, ook tuinbouwprodukten; en moet bijgevolg artikel 13 van Verordening (nr. 159/66/EEG aldus worden uitgelegd, dat het niet in strijd komt met artikel 16 van het Verdrag, dus in die zin dat het uitsluitend de opheffing regelt van douanerechten en heffingen van gelijke werking op intracommunautaire importen?

Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij beschikking van het Finanzgericht Rheinland-Pfalz van 29 augustus 1974 in het geding de Firma Reich tegen Hauptzollamt Landau

(Zaak 64/74)

Het Finanzgericht Rheinland-Pfalz, IIIe Senat, heeft bij beschikking van 29 augustus 1974, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 6 september 1974, in het geding de Firma Adolf Reich te Stuttgart tegen het Hauptzollamt Landau, waarin de Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel in Frankfurt/Main, mede in het geding is geroepen, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen inzake de navolgende vragen:

1. Moeten de artikelen 7 van Verordening 54 van de Raad der E.E.G. en 9 van Verordening 87 der Commissie sedert de inwerkingtreding van 's Raads Verordening 130 ook op de invoer van maïs uit Lid-Staten worden toegepast?
2. Zo neen, zijn de artikelen 7 van Verordening 54 en 9 van Verordening 87 junctis artikel 2, lid 2, letter a), van Verordening 130 met het beginsel der „preferentie ten gunste van de Lid-Staten” (vgl. de negende overweging van de considerans van Verordening 19) te verenigen dan wel in strijd met het E.E.G.-Verdrag en mitsdien niet rechtsgeldig?
3. Is de beschikking van de Commissie van 1 oktober 1963 bij gebreke van plaatsing in het landbouwsupplement van het Publikatieblad niet rechtsgeldig?

II

(Vorbereidende besluiten)

RAAD

INSTEMMING Nr. 16/74

betuigt door de Raad ingevolge artikel 56, lid 2, sub a), van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, ten einde het de Commissie mogelijk te maken een lening tot een maximaal bedrag van 5 miljoen FF toe te kennen aan de maatschappij Tubes Euro Lens (Frankrijk)

Bij brief d.d. 30 juli 1974 heeft de Commissie, ingevolge artikel 56, lid 2, sub a), van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, de Raad gevraagd om zijn instemming ten einde het haar mogelijk te maken een lening tot een maximumbedrag van 5 miljoen FF (circa 0,9 miljoen R.E.) of de tegenwaarde daarvan, toe te kennen aan de maatschappij Tubes Euro Lens te Lens (Nord-Pas-de-Calais) ten einde de vestiging van een fabriek voor de vervaardiging van koperen buizen voor warmtewisselaars te vergemakkelijken.

Tijdens zijn op 23 september 1974 gehouden 304e zitting heeft de Raad de door de Commissie gevraagde instemming betuigd.

Voor de Raad

De Voorzitter

Ch. PONCELET

COMMISSIE

Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake materialen en voorwerpen die met levensmiddelen in aanraking moeten komen

(Door de Commissie bij de Raad ingediend op 6 augustus 1974)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 100 en 227,

Gelet op het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Gezien het advies van het Economische en Sociaal Comité,

Overwegende dat in elke wetgeving betreffende de materialen en voorwerpen die als afgewerkt produkt in aanraking moeten komen met voor menselijke voeding bestemde produkten in de eerste plaats rekening moet worden gehouden met de eisen inzake de bescherming van de gezondheid van de mens, maar voorts ook met de economische en technologische noden binnen de grenzen die door de bescherming van de gezondheid worden gesteld;

Overwegende dat de fabricage en de verkoop van levensmiddelen die zich in die materialen en voorwerpen bevinden of van die materialen en voorwerpen zelf een belangrijke plaats innemen op de gemeenschappelijke markt;

Overwegende dat de verschillen die thans tussen de nationale wetgevingen bestaan met betrekking tot die materialen en voorwerpen het vrije verkeer van de levensmiddelen die zich daarin bevinden of van die materialen en voorwerpen zelfs belemmeren, en tot ongelijke concurrentievoorwaarden kunnen leiden en bijgevolg een directe invloed uitoefenen op de invoering en op de werking van de gemeenschappelijke markt;

Overwegende dat met het oog op een vrij verkeer van de levensmiddelen die zich in die materialen of voorwerpen bevinden of van die materialen en voorwerpen zelf een onderlinge aanpassing van die wetgevingen noodzakelijk is;

Overwegende dat het wenselijk is allereerst in een kaderrichtlijn algemene beginselen vast te leggen op basis waarvan het mogelijk zal zijn de ongelijkheden in de wettelijke bepalingen vervolgens op te heffen door middel van uitvoeringsrichtlijnen;

Overwegende dat het basisprincipe van onderhavige reglementering moet zijn dat elk materiaal of voorwerp dat in aanraking moet komen met levensmiddelen, of dat contact dan direct of indirect is, voldoende inert moet zijn om aan de levensmiddelen geen bestanddelen af te geven in zodanige hoeveelheden dat deze of wel een gevaar kunnen opleveren voor de gezondheid van de mens of wel kunnen leiden tot een ongewenste wijziging in de samenstelling van genoemde levensmiddelen of tot wijziging van de organoleptische eigenschappen daarvan;

Overwegende dat het voor het bereiken van dit doel soms noodzakelijk kan blijken om enerzijds de lijst, de zuiverheidscriteria en de gebruiksvoorwaarden vast te stellen van de stoffen die mogen worden gebruikt bij de fabricage van de materialen en voorwerpen en, anderzijds, globale en/of specifieke migratiegrenzen of andere beperkingen op te leggen;

Overwegende dat het wenselijk is in specifieke richtlijnen voor elk materiaal uit de voorschriften aangegeven in de kaderrichtlijn die te kiezen die het meest geschikt zijn om het daar gestelde doel te bereiken, ten einde rekening te houden met de technologische eigenschappen die eigen zijn aan ieder type materiaal;

Overwegende dat het met het oog op de voorlichting van de consument wenselijk is te bepalen dat alle materialen en voorwerpen die leeg in de kleinhandel worden verkocht met het oog op een juist gebruik ervan naast de andere aanduidingen ook de vermelding „voor levensmiddelen” of een overeengekomen symbool moeten vertonen;

Overwegende dat aan de Lid-Staten de vrijheid moet worden gelaten om op hun grondgebied en onder hun officiële controle voorlopig het gebruik toe te staan van een stof die in de bijzondere richtlijnen niet

wordt genoemd, ten einde de technische vooruitgang te bevorderen en in afwachting van een definitief besluit op communautair niveau;

Overwegende dat indien later mocht blijken dat het gebruik van een stof bij de fabricage van een materiaal of voorwerp een gevaar kan opleveren voor de gezondheid, de Lid-Staten moet worden toegestaan dat gebruik te stoppen of te beperken totdat op communautair niveau een besluit wordt genomen;

Overwegende dat in het bijzonder de bijwerking van de lijst van stoffen die bij de fabricage van de materialen en voorwerpen mogen worden gebruikt, de bepaling van de modaliteiten met betrekking tot de monsterneming en de analysemethoden vereist door de controle in eerste instantie van de lijst, van de veiligheidscriteria, van de gebruiksvoorwaarden voor de gebruikte stoffen, alsmede van de vastgestelde globale en specifieke migratiegrenzen uitvoeringsmaatregelen met een technisch karakter zijn, waarvan de vaststelling moet worden overgelaten aan de Commissie, ten einde de procedure te vereenvoudigen en te versnellen;

Overwegende dat het in alle gevallen waarvoor de Raad aan de Commissie de bevoegdheid toekent om de bepalingen ten uitvoer te leggen die zijn vastgesteld in de sector materialen en voorwerpen die met levensmiddelen in aanraking moeten komen gewent is te voorzien in een procedure waarbij een nauwe samenwerking tot stand wordt gebracht tussen de Lid-Staten en de Commissie in het bij besluit van de Raad van 13 november 1969 ⁽¹⁾ opgerichte Permanent Comité voor levensmiddelen;

Overwegende dat het ten einde de aanpassing van de productieprocessen voor de fabricage van de materialen en voorwerpen aan de in onderhavige bepalingen gestelde nieuwe eisen mogelijk te maken, wenselijk is dat de reglementering alleen wordt toegepast op materialen en voorwerpen die twee jaar na de kennisgeving van onderhavige richtlijn in de Gemeenschap worden gefabriceerd of ingevoerd,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

1. De onderhavige richtlijn heeft betrekking op materialen en voorwerpen die als afgewerkte producten in aanraking worden gebracht of zullen worden gebracht met levensmiddelen; hierna worden zij „materialen en voorwerpen” genoemd.

⁽¹⁾ PB nr. L 291 van 19. 11. 1969, blz. 9.

2. Voor de toepassing van deze richtlijn;

- a) worden kauwgom en drinkwater, inclusief tafewater, als levensmiddelen beschouwd;
- b) worden tabak en produkten op basis van tabak niet als levensmiddelen beschouwd.

De openbare drinkwaterleidingen zijn evenwel niet aan de bepalingen van deze richtlijn onderworpen.

Artikel 2

De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen opdat de levensmiddelen alleen in de handel kunnen worden gebracht indien de materialen en voorwerpen waarmee deze in aanraking worden gebracht voldoen aan de in deze richtlijn vastgestelde voorschriften.

Zij zien er voorts op toe dat deze materialen en voorwerpen zelf slechts in de handel kunnen worden gebracht of kunnen worden gebruikt indien zij aan deze voorschriften voldoen.

Artikel 3

Bij normaal of te verwachten gebruik van materialen en voorwerpen mogen de levensmiddelen geen bestanddelen daarvan opnemen in zodanige hoeveelheid dat deze gevaar kunnen opleveren voor de gezondheid van de mens ofwel kunnen leiden tot een ongewenste wijziging in de samenstelling van genoemde levensmiddelen of tot wijziging van de organoleptische eigenschappen daarvan.

Artikel 4

1. Overeenkomstig de procedure van artikel 100 van het Verdrag stelt de Raad door middel van een richtlijn de bijzondere bepalingen vast die van toepassing zijn op bepaalde groepen materialen en voorwerpen (bijzondere richtlijnen).

Deze bijzondere richtlijnen kunnen met name bevatten:

- a) de lijst van stoffen waarvan het gebruik is toegestaan, met uitsluiting van alle overige stoffen;
- b) de zuiverheidscriteria voor deze stoffen;
- c) de bijzondere gebruiksvoorwaarden voor deze stoffen en/of materialen en voorwerpen waarin deze stoffen zijn verwerkt;
- d) de specifieke grenzen voor bepaalde bestanddelen of groepen bestanddelen die mogen worden overgebracht in of op de levensmiddelen;
- e) een globale begrenzing van de hoeveelheid bestanddelen die mag worden overgebracht in of op de levensmiddelen;

f) andere voorschriften om de naleving van het bepaalde in artikel 3 te doen garanderen;

g) de basisvoorschriften vereist voor de controle op de naleving van de bepalingen sub d), e) en f).

2. De wijzigingen op grond van het voortschrijden van de wetenschappelijke en technische kennis:

— in de bepalingen bedoeld in lid 1, sub a), b), c) en d) worden vastgesteld volgens de procedure neergelegd in artikel 9;

— in de bepalingen bedoeld in lid 1, sub e), f) en g) worden vastgesteld volgens de procedure neergelegd in de bijzondere richtlijnen.

3. In afwijking van artikel 2 kunnen de Lid-Staten, indien overeenkomstig lid 1, sub a), een lijst van stoffen en materialen werd vastgesteld, op hun grondgebied en onder hun officiële controle het gebruik van een stof toestaan die niet is opgenomen in die lijst.

De Lid-Staten stellen de overige Lid-Staten en de Commissie binnen twee maanden in kennis van iedere krachtens het vorige lid verleende toestemming onder overlegging van de documenten op grond waarvan zij de toestemming gerechtvaardigd achten.

Na toestemming van het gebruik van een stof door een Lid-Staat wordt binnen een redelijke termijn, volgens de procedure vastgelegd in artikel 9, besloten of deze stof kan worden opgenomen op de lijst als bedoeld in lid 1), sub a), dan wel of de toestemming moet worden uitgesteld.

Artikel 5

1. Wanneer een Lid-Staat van mening is dat het gebruik van een materiaal of een voorwerp overeenkomstig de bijzondere bepalingen van artikel 4, lid 1, gevaar voor de gezondheid van de mens kan opleveren, kan deze Lid-Staat de toepassing van de desbetreffende bepalingen voorlopig opschorten of beperken. Te dien einde stelt hij de overige Lid-Staten en de Commissie onverwijld in kennis van de genomen maatregelen, vergezeld van een toelichting.

2. Volgens de procedure van artikel 9 wordt onverwijld besloten of er wijzigingen moeten worden vastgesteld dan wel of de door de Lid-Staat genomen maatregelen moeten worden uitgesteld. Zolang geen enkel besluit is genomen volgens bovenbedoelde procedure kan de Lid-Staat de door hem ten uitvoer gelegde maatregelen handhaven.

Artikel 6

1. Onverlet de voorschriften van de bijzondere bepalingen moeten de als zodanig in de handel gebrachte materialen en voorwerpen zijn voorzien van:

a) — hetzij één of, in het voorkomende geval, verscheidene aanduidingen:

— „voor levensmiddelen”

— „til levnedsmidler”

— „für Lebensmittel”

— „for food use”

— „pour contact alimentaire”

— „per alimenti”

— hetzij een symbool zal worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 9;

b) eventueel de bijzondere verbruiksvoorwaarden vastgesteld volgens artikel 4, lid 1, sub c);

c) — het zij de naam of de firma en het adres of de maatschappelijke zetel,

— het zij het gedeponeerd merk

van de fabrikant of de verwerker, dan wel van een binnen de Gemeenschap gevestigde verkoper.

2. De in lid 1 bedoelde aanduidingen moeten goed zichtbaar, duidelijk leesbaar en onuitwisbaar zijn aangebracht:

— het zij op de materialen of voorwerpen;

— het zij op etiketten die op de materialen of voorwerpen of op de verpakkingen daarvan zijn aangebracht.

In de aan de kleinhandel voorafgaande stadia kunnen deze aanduidingen evenwel worden aangebracht op de begeleidende documenten.

3. De Lid-Staten mogen evenwel op hun grondgebied de detailhandel in de materialen en voorwerpen verbieden indien de in lid 1, sub a) en b), bedoelde aanduidingen niet op de etiketten of verpakkingen in hun officiële taal of talen zijn aangebracht.

Artikel 7

1. De Lid-Staten nemen alle vereiste maatregelen opdat de handel in

— de levensmiddelen die in aanraking worden gebracht met materialen en voorwerpen overeenkomstig de voorschriften van de onderhavige richtlijn,

— de materialen en voorwerpen zelf overeenkomstig de voorschriften van de onderhavige richtlijn,

niet kan worden belemmerd door de toepassing van niet-geharmoniseerde nationale bepalingen die de samenstelling, het gedrag ten opzichte van levensmiddelen of de etikettering van deze materialen en voorwerpen regelen.

2. Lid 1 is niet van toepassing op niet-geharmoniseerde bepalingen die gerechtvaardigd zijn op grond van:

- de bescherming van de openbare gezondheid;
- het tegengaan van bedrog, mits deze bepalingen de toepassing van de in de onderhavige richtlijn vastgelegde voorschriften niet belemmeren;
- de bescherming van het industriële en commerciële eigendom, aanduidingen van oorsprong en betegeling van oneerlijke concurrentie.

Artikel 8

De modaliteiten met betrekking tot de monstername, en de analysemethoden vereist door de controle op de bepalingen van artikel 4, lid 1, sub a), b), c), d), e) en f) worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 9.

Artikel 9

1. Ingeval een beroep wordt gedaan op de in dit artikel omschreven procedure leidt de Voorzitter van het bij besluit van de Raad van 13 november 1969 ingestelde Permanent Comité voor levensmiddelen, hierna te noemen „het Comité” deze procedure bij het Comité in, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek van de vertegenwoordiger van een Lid-Staat.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie dient bij het Comité een ontwerp in van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt over dit ontwerp advies uit binnen een termijn die de Voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van het betrokken vraagstuk. Het Comité spreekt zich uit met een meerderheid van eenenveertig stemmen, waarbij de stemmen van de Lid-Staten worden gewogen overeenkomstig het bepaalde in artikel 148, lid 2, van het Verdrag. De Voorzitter neemt geen deel aan de stemming.

3. a) De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast, indien deze in overeenstemming zijn met het advies van het Comité.

b) Indien de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het Comité, of bij het ontbreken van een advies, dient de

Commissie onverwijld een voorstel bij de Raad in ten aanzien van de te nemen maatregelen. De Raad spreekt zich uit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

c) Indien de Raad niet binnen een termijn van drie maanden na de indiening van het voorstel uitspraak heeft gedaan, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

Artikel 10

Deze richtlijn is niet van toepassing op materialen en voorwerpen bestemd voor uitvoer buiten de Gemeenschap.

Artikel 11

1. Binnen een jaar na kennisgeving van deze richtlijn wijzigen de Lid-Staten, indien nodig, hun wetgeving ten einde deze in overeenstemming te brengen met de bepalingen van de onderhavige richtlijn en stellen zij de Commissie onverwijld daarvan in kennis. De aldus gewijzigde wetgeving is van toepassing op materialen en voorwerpen alsmede op levensmiddelen die twee jaar na deze kennisgeving in de Gemeenschap worden vervaardigd of ingevoerd.

De bepaling van artikel 7 wordt echter slechts van kracht naarmate de bijzondere bepalingen bedoeld in artikel 4, lid 1, in werking treden.

2. Na kennisgeving van de onderhavige richtlijn dragen de Lid-Staten er voorts zorg voor dat de Commissie op de hoogte wordt gebracht van ieder verder ontwerp van wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen die zij overwegen in te voeren op het door deze richtlijn bestreken gebied, en wel op zodanig tijdstip dat de Commissie de gelegenheid heeft haar standpunt ter zake te bepalen.

Artikel 12

Deze richtlijn geldt eveneens voor de Franse overzeese departementen.

Artikel 13

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake de achterruit en de snelheidsmeter van motorvoertuigen

(Door de Commissie bij de Raad ingediend op 9 augustus 1974)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende dat de technische voorschriften waaraan de motorvoertuigen krachtens de nationale wetgevingen moeten voldoen onder meer betrekking hebben op de achterruit en de snelheidsmeter;

Overwegende dat deze voorschriften, met name de voorschriften met betrekking tot de snelheidsmeter, van Lid-Staat tot Lid-Staat verschillen; dat daaruit de noodzaak voortvloeit dat door alle Lid-Staten dezelfde voorschriften worden goedgekeurd, hetzij ter aanvulling, hetzij in de plaats van de huidige regelingen, met name om voor elk type voertuig de uitvoering mogelijk te maken van de E.E.G.-goedkeuringsprocedure als neergelegd in de richtlijn van de Raad van 6 februari 1970 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan ⁽¹⁾;

Overwegende dat de onderlinge aanpassing van de nationale wetgevingen inzake motorvoertuigen een erkenning inhoudt tussen de Lid-Staten onderling van de door elk van deze op grond van gemeenschappelijke voorschriften uitgevoerde controles; dat een dergelijk systeem, wil het goed functioneren, meebrengt dat deze voorschriften door alle Lid-Staten met ingang van een bepaalde datum worden toegepast;

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Onder voertuigen in de zin van deze richtlijn wordt verstaan ieder tot deelneming aan het wegverkeer be-

stemd motorvoertuig met of zonder carrosserie, op tenminste vier wielen en met een door de constructie bepaalde maximumsnelheid van meer dan 25 km/h, met uitzondering van voertuigen die zich over rails bewegen, landbouwtractoren en -machines, alsmede voertuigen voor openbare werken.

Artikel 2

De Lid-Staten mogen de E.E.G.-goedkeuring of de nationale goedkeuring van een motorvoertuig niet weigeren om redenen die verband houden met de achterruit of de snelheidsmeter, indien deze inrichtingen voldoen aan de voorschriften van de bijlage.

Artikel 3

De Lid-Staten mogen de inschrijving niet weigeren of de verkoop, het in het verkeer brengen of het gebruik van een voertuig niet verbieden om redenen in verband met de achterruit en de snelheidsmeter, indien deze inrichtingen beantwoorden aan de in de bijlage van deze richtlijn opgenomen voorschriften.

Artikel 4

De Lid-Staat die de E.E.G.-goedkeuring verricht, treft de nodige maatregelen om op de hoogte te worden gesteld van elke wijziging van een der in de bijlage, punt II.2.1, genoemde elementen of kenmerken. De bevoegde autoriteiten van deze Lid-Staat beoordelen of met het gewijzigde voertuig-type nieuwe proeven moeten worden verricht en of daarbij een nieuw keuringsrapport moet worden opgesteld. Indien uit de proeven blijkt dat niet is voldaan aan de voorschriften van deze richtlijn, wordt de wijziging niet toegestaan.

Artikel 5

De wijzigingen die noodzakelijk zijn om de voorschriften van de bijlage aan te passen aan de technische vooruitgang, worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 13 van de richtlijn van de Raad van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan.

⁽¹⁾ PB nr. L 42 van 23. 2. 1970, blz. 1.

Artikel 6

1. Vóór 1 april 1976 gaan de Lid-Staten over tot invoering en publikatie van de nodige bepalingen om aan het gestelde in deze richtlijn te voldoen en stellen zij de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

Zij passen deze bepalingen toe met ingang van 1 oktober 1976.

2. Vanaf de kennisgeving van deze richtlijn dragen de Lid-Staten er voorts zorg voor dat de Commissie

op de hoogte wordt gesteld van ieder ontwerp van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die zij overwegen in te voeren op het door de richtlijn bestreken gebied en wel op zodanig tijdstip dat de Commissie gelegenheid heeft haar opmerkingen ter zake te maken.

Artikel 7

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

BIJLAGE

I. ACHTERUIT

I.1. Elk motorvoertuig waarvan het maximaal toelaatbaar gewicht meer dan 400 kg bedraagt, moet zijn voorzien van een achteruit die van de bestuurderplaats kan worden bediend.

II. SNELHEIDSMETERS

II.1. Voorschrift

Elk voertuig van de categorieën M_1 en N_1 ⁽¹⁾ moet voorzien zijn van een snelheidsmeter. Voor de andere categorieën voertuigen is de montage van deze inrichting facultatief.

II.2. Definities

In de zin van deze richtlijn wordt verstaan:

II.2.1. onder „type van voertuig” wat betreft de snelheidsmeter, de motorvoertuigen die onderling geen essentiële verschillen vertonen, waarbij deze verschillen in het bijzonder betrekking kunnen hebben op de onderstaande punten:

II.2.1.1. *maximaal toegelaten gewicht* op de aangedreven as

II.2.1.2. aanduiding van de normaal gemonteerde *banden*,

II.2.1.3. *totale overbrengingsverhouding* met inbegrip van de eventuele corrigeerinrichting (aantal toeren aan de ingang van het apparaat voor 1 omwenteling van het wiel in rechte lijn),

II.2.1.4. *overbrengingsverhouding* van de corrigeerinrichting, indien aanwezig,

II.2.1.5. *eigen overbrengingsverhouding* van de snelheidsmeter (aantal door het voertuig afgelegde meters voor één omwenteling aan de ingang van het toestel)

II.2.1.6. *merk(en) en type(n) van de snelheidsmeter*

⁽¹⁾ Zie definities in bijlage I „inlichtingenformulier” van de richtlijn van 6 februari 1970 inzake de goedkeuring van motorvoertuigen (PB nr. L 42 van 23. 2. 1970).

- II.2.2. onder „*normaal gemonteerde band*” het of de type(n) van banden die door de constructeur zijn voorzien voor het beschouwde type van voertuig en die zijn aangegeven in het inlichtingenformulier volgens de richtlijn betreffende de keuring van motorvoertuigen en hun aanhangwagens;
- II.2.3. onder „*spanning in warme toestand*” de spanning van de band bij de gemiddelde omstandigheden van het gebruik op de weg. Deze spanning wordt beschouwd als een vaste waarde gelijk aan de spanning in koude toestand gespecificeerd door de constructeur, verhoogd met 0,2 bar;
- II.2.4. onder „*snelheidsmeter*”, het apparaat dat bestemd is om de bestuurder in staat te stellen de snelheid van zijn voertuig op een bepaald moment te kennen;
- II.2.5. onder „*corrigeerinrichting*” de overbrengingsinrichting tussen de uitgangsas van de versnellingsbak van het voertuig en de snelheidsmeter.
- II.3. **Verzoek om E.E.G.-goedkeuring**
- II.3.1. Het verzoek om E.E.G.-goedkeuring van een type van voertuig wat betreft de snelheidsmeter wordt ingediend door de constructeur van het voertuig of diens gemachtigde.
- II.3.2. Hierbij moeten de volgende documenten in drievoud en de volgende gegevens worden verstrekt:
- II.3.2.1. beschrijving van het type van voertuig (in de zin van deze richtlijn),
- II.3.2.2. vermelding van het type van normaal gemonteerde banden,
- II.3.2.3. eigen overbrengingsverhouding van de snelheidsmeter.
- II.3.3. Aan de technische dienst die de goedkeuringsproeven moet uitvoeren, moet een voertuig ter beschikking worden gesteld dat representatief is voor het goed te keuren voertuigtype met het oog op de onder II.5 genoemde proef.
- II.4. **Specificaties**
- II.4.1. De snelheidsmeter moet zich in het directe gezichtsveld van de bestuurder bevinden en de aanwijzingen op de afleesschaal moeten zowel bij dag als bij nacht duidelijk leesbaar zijn.
- II.4.2. De wijzerplaat van de snelheidsmeter moet van een uniforme schaalverdeling zijn voorzien. De waarde van de schaaldelen moet 1 of 2 of 5 of 10 km/h bedragen. De snelheden, die veelvouden van 20 km/h zijn moeten op de wijzerplaat zijn aangegeven.
- II.4.3. De nauwkeurigheid van de snelheidsmeter wordt volgens de onderstaande procedure getest:
- II.4.3.1. het voertuig wordt voorzien van één van de typen van normaal gemonteerde banden. De proef moet worden herhaald voor elk van de door de fabrikant voorziene typen van snelheidsmeters,
- II.4.3.2. het voertuig wordt zodanig belast dat de belasting op de aangedreven as gelijk is aan het technisch toelaatbaar maximumgewicht op deze as,
- II.4.3.3. de binnentemperatuur van het voertuig moet $20^{\circ} \pm 5^{\circ}$ bedragen,
- II.4.3.4. bij elke proef moet de bandenspanning overeenkomen met de spanning in warme toestand als bepaald onder punt II. 2. 3.

- II.4.3.5. het voertuig wordt beproefd bij de volgende drie snelheden: 40 km/h, 80 km/h, 120 km/h of 80 % van de door de constructeur aangeduide maximumsnelheid indien deze minder dan 150 km/h bedraagt,
- II.4.3.6. de controleapparatuur die wordt gebruikt voor de meting van de daadwerkelijke snelheid van het voertuig (bv. een registrerende tachygraaf met 5e wiel) moet een nauwkeurigheid bezitten van ten minste $\pm 0,5\%$,
- II.4.3.7. het proefcircuit moet een effen, droog oppervlak hebben en een voldoende aankleving bezitten.
- II.4.4. Bij de in bovengenoemd punt II.5.3.5. genoemde waarden en daartussen moet tussen de op de wijzerplaat van de snelheidsmeter afgelezen snelheid V_1 en de werkelijke snelheid V_2 het volgende verband bestaan: $0 \leq V_1 - V_2 \leq \frac{V_2}{10} + 4$ km/h.

Wijzigingen in het voorstel voor een zesde richtlijn van de Raad betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: Uniforme belastinggrondslag

(Door de Commissie bij de Raad ingediend krachtens artikel 149, tweede alinea, van het E.E.G.-Verdrag op 12 augustus 1974)

HOOFDSTUK I

INLEIDENDE BEPALINGEN

Artikel 1

- De tweede alinea van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Zij treffen de nodige wettelijke, bestuursrechtelijke en administratieve voorzieningen, opdat hun dienovereenkomstig aangepaste wetgeving zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk in werking kan treden.”

HOOFDSTUK II

WERKINGSFEER

Artikel 2

(ongewijzigd)

HOOFDSTUK III

GEOGRAFISCH TOEPASSINGSGEBIED

Artikel 3

- De eerste twee alinea's van lid 2 van dit artikel worden als volgt gewijzigd:

„2. De Lid-Staat die op de datum van aanneming van de richtlijn het in het eerste lid aangeduide beginsel niet volledig toepast en die voornemens is deze toestand vervolgens te bestendigen, wendt zich ter zake uiterlijk twee maanden na de datum waarop deze richtlijn is aangenomen tot de Commissie.

De Commissie beschikt ingaande de dag van inkennisstelling over een termijn van vier maanden om de Lid-Staten te raadplegen over de gevolgen van het verzoek met betrekking tot, onder meer, de neutraliteit ten aanzien van de mededinging en met betrekking tot de eigen middelen van de Gemeenschappen, alsmede om voorstellen in te dienen bij de Raad, die binnen vier maanden met gekwalificeerde meerderheid van stemmen ten aanzien van deze voorstellen een besluit neemt.”

HOOFDSTUK IV:

BELASTINGPLICHTIGEN

Artikel 4

- Het tweede streepje van lid 3, sub c, van dit artikel komt te vervallen.
- De tweede alinea van lid 4 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Onder voorbehoud van de in artikel 30 bedoelde raadplegingsprocedure, heeft elke Lid-Staat de bevoegdheid om personen die op zijn nationaal grondgebied gevestigd zijn en die juridisch gezien weliswaar zelfstandig zijn, doch onderling financieel, economisch en organisatorisch verbonden zijn, als één belastingplichtige aan te merken.”

- De tweede alinea van lid 5 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Indien deze lichamen evenwel de in lid 1 bedoelde handelingen verrichten, welke, afgezien van de nationale wetgeving, in economisch opzicht door privaatrechtelijke personen zouden kunnen worden uitgevoerd, moeten zij voor deze handelingen als belastingplichtige worden aangemerkt. Onder deze bepaling vallen de werkzaamheden van de radio- en televisiediensten, alsmede de interventiebureaus in de landbouw voor wat hun handelingen betreft met betrekking tot landbouwproducten, die worden verricht op grond van de verordeningen houdende gemeenschappelijke ordening van de markten dezer produkten.”

HOOFDSTUK V

BELASTBARE HANDELINGEN

Artikel 5

Levering van goederen

- Lid 2, sub b, van dit artikel komt te vervallen. Dientengevolge wordt
 - sub c vervangen door sub b,
 - sub d door sub c,
 - sub e door sub d,
 - sub f door sub e en
 - sub g door sub f.
- Aan dit artikel wordt lid 5 toegevoegd, luidende:

„5. Met betrekking tot termijntransacties kunnen de Lid-Staten bepalen, dat er slechts één enkele levering van de eerste verkoper aan de laatste koper plaatsvindt.”

Artikel 6

Werken in onroerende staat

(ongewijzigd)

Artikel 7

Diensten

- Aan dit artikel worden de leden 3 en 4 toegevoegd, luidende:

„3. Het bepaalde in artikel 5, lid 4, is op overeenkomstige wijze van toepassing op diensten.”

4. Ter voorkoming van ernstige verstoring in de mededinging kunnen de Lid-Staten, onder voorbehoud van de in artikel 30 bedoelde raadplegingsprocedure, mede als dienst beschouwen het door een belastingplichtige binnen zijn bedrijf verrichten van een dienst, voor zover hij, ingeval een dergelijke dienst door een andere belastingplichtige wordt verricht, geen aanspraak zou hebben op volledige aftrek van de belasting over de toegevoegde waarde.”

Artikel 8

Invoer

(ongewijzigd)

HOOFDSTUK VI

PLAATS VAN DE BELASTBARE HANDELINGEN

Artikel 9

Levering van goederen

(ongewijzigd)

Artikel 10

Diensten

- Aan dit artikel wordt lid 3 toegevoegd, luidende:

„3. Voor het belasten van de in artikel 2, lid 3, bedoelde prestaties wordt een dienst geacht te zijn verkregen daar waar degene aan wie de dienst werd bewezen de zetel van zijn bedrijfsuitoefening of, bij gebreke daarvan, zijn woonplaats heeft.”

HOOFDSTUK VII

BELASTBAAR FEIT EN VERSCHULDIGDHEID VAN DE BELASTING

Artikel 11

- Lid 2, derde alinea, sub b, van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„b) van de uitreiking van de factuur voor de in artikel 23, lid 3, sub a, eerste alinea, bedoelde handelingen.”

- De derde alinea van lid 3 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Indien evenwel de invoer is onderworpen aan invoerrechten van het gemeenschappelijk douanetarief, aan landbouwheffingen of aan belastingen met gelijke werking die in het kader van een gemeenschappelijk beleid zijn ingevoerd, zijn het belastbare feit en de verschuldigheid van de belasting over de toegevoegde waarde verbonden met het belastbare feit en de verschuldigheid ter zake van deze gemeenschappelijke heffingen.”

- De laatste alinea van lid 3 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Indien de goederen vanaf hun invoer onder een regeling voor douanevervoer, voor opslag in entrepot of onder een regeling van tijdelijke invoer met opschorting van de heffing van invoerrechten en/of belastingen vallen en onder fiscaal of douanetoezicht staan, hebben de Lid-Staten de bevoegdheid te bepalen dat het belastbare feit zich eerst voordoet en de belasting pas verschuldigd wordt op het tijdstip, waarop de goederen ten verbruik worden aangegeven.”

HOOFDSTUK VIII

MAATSTAF VAN HEFFING

Artikel 12

A. In het binnenland

- Lid 1, sub a, b, c en d, van letter A van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„a) voor leveringen van goederen en diensten, andere dan hierna sub b, c en d bedoeld: al hetgeen wat de door de leverancier of dienstverrichter ter zake van deze handelingen verkregen of te verkrijgen tegenwaarde vormt;

b) voor de in artikel 5, lid 3, bedoelde handelingen: de inkoop prijs van de goederen of van soortgelijke goederen of, bij gebreke van een inkoop prijs, de kostprijs, een en ander bepaald op het tijdstip waarop deze handelingen worden uitgevoerd;

c) voor de in artikel 7, leden 2 en 4, bedoelde handelingen: de normale waarde van de desbetreffende handeling.

Als normale waarde van een dienst wordt beschouwd alles wat degene aan wie de dienst wordt verleend, bij vrije mededinging, op het tijdstip waarop en in de handelsfase waarin de handeling wordt uitgevoerd voor het verkrijgen van de betreffende dienst zou moeten voldoen aan een onafhankelijke dienstverrichter in het binnenland;

d) voor de leveringen van andere dan de in artikel 4, lid 3, sub b, bedoelde gebouwen, die met het oog op wederverkoop door een belastingplichtige zijn gekocht van een niet-belastingplichtige of van een belastingplichtige die voor deze gebouwen geen aanspraak op aftrek heeft, kan de maatstaf van heffing bestaan uit het verschil tussen de verkoopprijs en de prijs van aankoop.”

- Lid 3, sub e, van letter A van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„e) de in naam of voor rekening van de koper of degene aan wie de dienst is verleend betaalde bedragen die in de boekhouding van de leverancier of dienstverrichter als doorlopende posten voorkomen.”

- Aan letter A van dit artikel wordt een lid 5 toegevoegd, luidende:

„5. Wanneer de levering een goed betreft, waarvoor overeenkomstig het bepaalde in artikel 17, lid 5, slechts gedeeltelijke aftrek werd verleend, wordt de maatstaf van heffing verminderd naar gelang het werkelijk op dit goed toegepaste aftrekpercentage.”

B. Bij invoer van goederen

- Lid 1, sub a, van letter B van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„a) de door de importeur betaalde of te betalen prijs, indien deze prijs de enige werkelijke tegenprestatie van het ingevoerde goed vormt;”

C. Diversen

- Lid 2 van letter C van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„2. Indien een Lid-Staat ter voorkoming van fraude of ter vereenvoudiging van de berekening en de heffing van de belasting voor bepaalde handelingen een forfaitaire of minimum maatstaf van heffing wil invoeren of handhaven, wendt hij zich ter zake, met oog op de toepassing van de in artikel 31 vastgestelde procedure, tot de Commissie.”

HOOFDSTUK IX

TARIEVEN

Artikel 13

- Lid 1 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Het op belastbare handelingen toe te passen tarief is dat hetwelk van kracht is op het tijdstip waarop het belastbare feit zich voordoet. In de

gevallen bedoeld in artikel 11, lid 3, laatste alinea, is het toe te passen tarief evenwel dat hetwelk van kracht is op het tijdstip waarop de goederen ten verbruik worden aangegeven."

— Aan lid 1 van dit artikel wordt een tweede alinea toegevoegd, luidende:

„In geval van wijziging van de tarieven kunnen de Lid-Staten, onder voorbehoud van de in artikel 30 bedoelde raadplegingsprocedure, overgangsmatregelen treffen, met name voor bepaalde in uitvoering zijnde handelingen."

— Aan lid 4 van dit artikel wordt een tweede alinea toegevoegd, luidende:

„Dezelfde bepaling is van toepassing ten aanzien van het in het binnenland verkrijgen van de in artikel 2, lid 3, bedoelde diensten."

HOOFDSTUK X

VRIJSTELLINGEN

Artikel 14

Vrijstellingen in het binnenland

A. *Vrijstellingen ten gunste van bepaalde, het algemeen belang dienende werkzaamheden*

— Lid 1, sub a, van letter A van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„a) de diensten en de daarmee gepaard gaande leveringen van goederen, met uitzondering van personenvervoer en telecommunicatiediensten, die worden verricht door openbare postdiensten;"

— Lid 1, sub k, van letter A van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„k) de diensten van theaters en ciné-clubs, concertuitvoeringen, de diensten van musea, bibliotheken, openbare parken, botanische tuinen en dierentuinen, tentoonstellingen van opvoedkundige aard, alsmede de handelingen, met uitzondering van die van instellingen op het gebied van radio en televisie, verricht in het kader van activiteiten, die een collectief belang dienen van sociale, culturele of opvoedkundige aard, die worden uitgevoerd door:

- hetzij publiekrechtelijke lichamen,
- hetzij instellingen zonder winstoogmerk,
- hetzij particuliere instellingen van sociale aard;"

— Aan lid 1 van letter A van dit artikel wordt sub l toegevoegd, luidende:

„l) de in artikel 6 vermelde werken wanneer deze door of voor rekening van lagere publiekrechtelijke lichamen worden uitgevoerd en niet voor verdere verhandeling bestemd zijn, niet in de prijs van de terreinen worden doorberekend en geen huur opbrengen, doch om niet ter beschikking van de gebruikers worden gesteld."

B. *Overige vrijstellingen*

— Letter B, sub b, c, f, h, i en l van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„b) de diensten door lijkbezorgers en crematoria, alsmede de leveringen van goederen die met deze diensten gepaard gaan;

c) de leveringen en de diensten verleend aan instellingen die zijn belast met het aanleggen, het inrichten en het onderhouden van begraaf- en grafplaatsen en gedenktekens voor slachtoffers van oorlog en geweld;

f) de handelingen met betrekking tot schuldvorderingen, aandelen, participatiebewijzen, obligaties en andere effecten, met uitzondering van zakenrechtelijke papieren die koopwaren vertegenwoordigen en van rechten of documenten als bedoeld in artikel 5, lid 1, tweede alinea. Deze vrijstelling geldt niet voor de met deze handelingen samenhangende diensten;

h) de handelingen met betrekking tot betaalmiddelen die niet voor verzamelingen dienen of met betrekking tot monetair goud, alsmede de handelingen met betrekking tot de overdracht, het overmaken en het in bewaring nemen van fondsen. Als monetair goud wordt beschouwd goud met een gehalte aan fijn goud van ten minste 900/1000, dat bestemd is voor daartoe gemachtigde financiële instellingen. Deze vrijstelling geldt niet voor de met deze handelingen samenhangende diensten;

i) de leveringen door de Staten of door lagere publiekrechtelijke lichamen van fiscale merken, vignetten, bandjes of zegels;

l) de levering van gebouwen of een gedeelte van een gebouw en de erbij behorende grond, nadat zij voor het eerst in gebruik zijn genomen, verricht door een belastingplichtige die voor dat gebouw geen enkele aanspraak op aftrek kon maken en die niet in aanmerking komt voor de toepassing van het bepaalde in artikel 12 — A, punt 1, sub d). Voor de toepassing van deze vrijstelling worden de in artikel 27 vermelde forfaitair belaste landbouwers als belastingplichtigen aangemerkt, op wie de normale regeling van toepassing is;"

— Aan letter B van dit artikel worden sub n en o toegevoegd, luidende:

- „n) de prestaties van auteurs, schrijvers, componisten, conferenciers, journalisten, toneelspelers en musici, wanneer zij niet zelf medewerken aan het uitgeven of het reproduceren van hun werk;
- o) de prestaties van advocaten en leden van de overige zich met de rechtspleging bezighoudende beroepen, voor zover deze prestaties verband houden met de rechtsbedeling.”

Artikel 15

Vrijstellingen bij invoer

(ongewijzigd)

Artikel 16

Vrijstellingen bij uitvoer, voor daarmee gelijkgestelde handelingen en voor het internationale vervoer

- Voor de zin „De Lid-Staten verlenen vrijstelling onder voorbehoud van . . .” komt letter A.
- Punt 3 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:
 - „3. de levering van goederen die worden verzonden of vervoerd naar een onder douane- en/of fiscaal toezicht staand entrepot, dan wel geworden geleverd in een dergelijk entrepot;”
- Punt 7 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:
 - „7. de levering van goederen voor de bevoorrading van de in punt 6 bedoelde luchtvaartuigen, zulks onder de door iedere Lid-Staat te stellen voorwaarden;”
- Punt 10, sub a en e, van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:
 - „a) de overdracht van octrooien, van fabricagemethoden, van fabrieks- en handelsmerken en van soortgelijke rechten, alsmede het verlenen van licenties ;
 - e) de diensten verricht door raadgevende personen, ingenieurs en studiebureaus en soortgelijke diensten, alsmede het verschaffen van gegevens op het gebied van de informatica;”
- Punt 11 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:
 - „11. de diensten van makelaars en andere tussenpersonen, die handelen in naam of voor rekening van derden, wanneer hun diensten

betrekking hebben op in dit artikel bedoelde handelingen of op buiten hun nationale grondgebied verrichte handelingen, alsmede de andere gebruikelijke diensten die rechtstreeks verband houden met de uitvoer van de sub 1, 2 en 3 bedoelde goederen;”

— Punt 13, sub b, van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

- „b) het vervoer van goederen, bestemd voor een buiten het nationale grondgebied gelegen plaats, naar een onder douane en/of fiscaal toezicht staand entrepot of in doorvoerverkeer;”

— Aan dit artikel wordt letter B toegevoegd, luidende:

- „B. De Lid-Staten hebben de bevoegdheid, onder voorbehoud van de in artikel 30 bedoelde raadplegingsprocedure, de levering van goederen aan een belastingsplichtige koper, die deze goederen betreft met het oog op hun uitvoer in al dan niet verwerkte staat, vrij te stellen, mits deze belastingsplichtige tijdens het voorafgaande jaar ten minste vijftig procent van zijn omzet heeft uitgevoerd.”

HOOFDSTUK XI

AFTREK VAN VOORBELASTING

Artikel 17

Ontstaan en geldingsbereik van het recht op aftrek

- Lid 2, sub a, van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:
 - „a) de belasting over de toegevoegde waarde, welke hem overeenkomstig artikel 23, lid 3, is gefactureerd voor de hem geleverde of te leveren goederen en voor de te zijnen behoeve verrichte of te verrichten diensten;”
- Lid 3, sub b, van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:
 - „b) hetzij zijn overeenkomstig artikel 15, punten 2, 3 en 11, en artikel 16 van belasting vrijgestelde economische bedrijvigheden.”
- De tweede alinea van lid 4 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:
 - „De terugbetaling vindt plaats op een daartoe door de belastingplichtige ingediend verzoek. Het verzoek dient betrekking te hebben op een belastingbedrag van minstens vijftig rekeneenhe-

den, doch verscheidene facturen mogen in een zelfde verzoek worden begrepen voor zover zij tijdens hetzelfde kalenderjaar zijn uitgeschreven."

Artikel 18

Wijze van uitoefening van het recht op aftrek

- De derde alinea van lid 2 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Indien de belastingplichtige bij vergissing of door een verzuim de aftrek niet tijdig heeft toegepast, kan hij zijn recht op aftrek uiterlijk uitoefenen tot 31 december van het jaar volgend op dat waarin overeenkomstig het bepaalde in de eerste alinea het recht op aftrek had kunnen worden uitgeoefend. De aftrek wordt in dit geval toegepast onder de voorwaarden die golden op het tijdstip waarop het recht op aftrek had moeten worden uitgeoefend. Deze aftrek kan in de in artikel 23 lid 7, bedoelde aangifte worden verwerkt."

- Aan lid 2 van dit artikel wordt een vierde alinea toegevoegd, luidende :

„Onverminderd het bepaalde in de voorafgaande alinea kan de belastingplichtige er aanspraak op maken dat de aftrek welke hij niet op de voorgescreven wijze heeft kunnen toepassen, in aanmerking wordt genomen wanneer de belastinggrondslag achteraf wordt verhoogd."

- De eerste alinea van lid 3 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Indien het bedrag van de in aanmerking komende aftrek groter is dan dat van de over een aangifteperiode verschuldigde belasting, wordt het overschot zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk één maand na de indiening van de periodieke aangifte, terugbetaald. Ten aanzien van bedragen van niet meer dan tien rekeneenheden hebben de Lid-Staten de bevoegdheid het overschot niet terug te betalen, doch over te doen brengen naar de volgende periode."

- De tweede alinea van lid 3 van dit artikel komt te vervallen.

Artikel 19

Berekening van de pro rata van aftrek

- Lid 2 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„2. In afwijking van bovenstaand lid 1 wordt voor de berekening van de pro rata van aftrek buiten beschouwing gelaten het bedrag inzake de in artikel 14-B, sub f en h, bedoelde vrijgestelde

handelingen, het bedrag inzake de verkoop van investeringsgoederen welke de belastingplichtige in zijn bedrijf heeft gebruikt, alsmede het bedrag inzake de bijkomstig uitgevoerde handelingen met betrekking tot onroerende goederen of financiële verrichtingen, tenzij deze bijkomstige handelingen behoren tot een bedrijfswerkzaamheid die de belastingplichtige regelmatig uitoefent."

Artikel 20

Herziening van de aftrek

(ongewijzigd)

HOOFDSTUK XII

TOT VOLDOENING VAN DE BELASTING GEHOUDEN PERSONEN

Artikel 21

Tegenover de schatkist tot voldoening van de belasting gehouden personen

- Punt 1, sub a, van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„a) door de belastingplichtige die een belaste handeling verricht of door de vertegenwoordiger van een in het buitenland gevestigde belastingplichtige die een belaste handeling verricht, voor zover de belaste handeling door tussenkomst of met medewerking van deze vertegenwoordiger is verricht;"

HOOFDSTUK XIII

VASTSTELLING VAN DE BELASTINGSSCHULD EN OPEISBAARHEID VAN DE BELASTING

Artikel 22

(ongewijzigd)

HOOFDSTUK XIV

VERPLICHTINGEN VAN DEGENEN DIE TOT VOLDOENING VAN DE BELASTING GEHOUDEN ZIJN

Artikel 23

Verplichtingen in het binnenlands verkeer

- Lid 3, sub b, van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„b) In de factuur moet afzonderlijk zijn vermeld: de prijs exclusief belasting, de belasting volgens elk afzonderlijk tarief, alsook, in voorkomend geval, de vrijstelling.

Indien het bedrag van de factuur — inclusief belasting — niet meer dan 20 rekeneenheden beloopt, behoeven de belastingplichtigen slechts het totaalbedrag, inclusief belasting, het van toepassing zijnde tarief of, in voorkomend geval, de vrijstelling te vermelden.”

— Lid 4 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Iedere belastingplichtige moet binnen een maand na afloop van elke belastingperiode een aangifte indienen. Deze periode wordt door de Lid-Staten vastgesteld op een maand, twee maanden of een kwartaal dan wel, in uitzonderingsgevallen, op een halfjaar of een jaar. In deze aangifte dienen alle voor de vaststelling van het bedrag van de verschuldigde belasting en dat van de aftrek benodigde gegevens, het totale bedrag van de handelingen waarop deze belasting en deze aftrek betrekking hebben, alsmede het bedrag van de vrijgestelde handelingen voor te komen.”

— Lid 5 van dit artikel komt te vervallen. Dientengevolge wordt:

lid 6 vervangen door lid 5,

lid 7 door lid 6,

lid 8 door lid 7,

lid 9 door lid 8, met dien verstande dat dit lid als volgt wordt gewijzigd:

„8. Onder voorbehoud van de in artikel 30 bedoelde raadplegingsprocedure, hebben de Lid-Staten de bevoegdheid andere verplichtingen voor te schrijven die noodzakelijk zouden zijn ter verzekering van de heffing van de belasting en ter bestrijding van fraude”,

terwijl lid 10 wordt vervangen door lid 9, met dien verstande dat dit lid als volgt wordt gewijzigd:

„9. De Lid-Staten kunnen de belastingplichtigen ontheffen van bepaalde verplichtingen die verband houden met vrijgestelde handelingen.”

Artikel 24

Verplichtingen bij invoer

— Aan dit artikel wordt een derde alinea toegevoegd, luidende:

„De bepalingen van dit artikel kunnen worden toegepast op het verkrijgen van de in artikel 2, lid 3, bedoelde diensten.”

HOOFDSTUK XV

BIJZONDERE REGELINGEN

Artikel 25

Bijzondere regeling voor kleine ondernemingen

— De tweede alinea van lid 2 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„De overdracht van lichamelijke of onlichamelijke investeringen die deel uitmaakten van de vaste bedrijfsactiva, de levering van gebouwen en bouwterreinen, alsmede de in artikel 14-B, sub d) en f), bedoelde vrijgestelde handelingen en de verhuur van onroerend goed worden evenwel niet in aanmerking genomen voor de vaststelling van de omzet.”

— Lid 3 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Het bepaalde in lid 1, sub a), geldt niet voor de in artikel 4, lid 3, sub b) en c), bedoelde handelingen, noch voor de in lid 2, tweede alinea, van dit artikel bedoelde handelingen.

Een belastingplichtige kan evenwel op verzoek aanspraak maken op de in lid 1, sub a), bedoelde vrijdom, mits hij slechts ter zake van de verhuur van onroerend goed tot voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde is gehouden.”

Artikel 26

Bijzondere regeling voor gebruikte goederen

— Lid 1 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„1. Onder gebruikte goederen wordt verstaan de gebruikte roerende goederen die in de staat waarin zij verkeren of na reparatie nog kunnen worden gebruikt. De in dit artikel vervatte regeling geldt echter eveneens voor originele, door de kunstenaar met de hand vervaardigde kunstwerken, antiquiteiten, voorwerpen voor verzamelingen, postzegelverzamelingen en oude munten.”

Artikel 27

Gemeenschappelijke, forfaitaire regeling voor landbouwproducenten

— De derde alinea van lid 3 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„De niveaus van de belastingvoordruk worden op grond van de berekeningen, waarvan de uitkomsten naar beneden worden afgerond tot op een-

tiende van een procent, overeenkomstig de in artikel 31 voorziene procedure zodanig bepaald, dat zij kunnen worden vastgesteld:

- voor de eerste keer, uiterlijk op 30 september van het tweede jaar dat volgt op het jaar waarin deze richtlijn is aangenomen,
 - naar aanleiding van iedere driejaarlijkse berekening, uiterlijk op 30 september van het derde jaar,
 - naar aanleiding van een wijziging welke invloed kan uitoefenen op de hoogte van de voordruk, op zo kort mogelijk termijn.”
- De vierde alinea van lid 3 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:
- „De Lid-Staten verschaffen de Commissie de voor de toepassing van de gemeenschappelijke berekeningsmethode nodige macro-economische gegevens en informaties:
- voor de eerste keer, uiterlijk op 30 mei van het tweede jaar dat volgt op het jaar waarin deze richtlijn is aangenomen,
 - naar aanleiding van elke driejaarlijkse berekening, uiterlijk op 30 juni van het derde jaar,
 - naar aanleiding van een wijziging welke invloed kan uitoefenen op de hoogte van de voordruk, op zo kort mogelijke termijn.”

HOOFDSTUK XVI

OVERGANGSBEPALINGEN

Artikel 28

- Lid 1 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„1. De in artikel 16-A, punt 13, sub c), opgenomen vrijstelling blijft van kracht tot na afloop van het derde jaar dat volgt op het jaar waarin deze richtlijn is aangenomen.

De Commissie zal te gelegener tijd bij de Raad voorstellen indienen inzake de na afloop van bovenbedoelde periode toe te passen fiscale regeling op het internationale personenvervoer over zee of door de lucht.”

- De eerste alinea van lid 2 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„De eventueel in de Lid-Staten geldende bepalingen welke ingevolge artikel 17 van de Tweede Richtlijn nr. 67/228/EEG van de Raad van 11 april

1967 konden worden getroffen, zijn voor iedere Lid-Staat niet meer van toepassing met ingang van de datum waarop de in artikel 1, tweede alinea, van deze richtlijn bedoelde bepalingen in werking treden.”

- Lid 3 van dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„3. De Lid-Staten welke gebruik maken van het bepaalde in de tweede alinea van lid 2, verstrekken aan de Commissie elke twee jaar, en dit voor de eerste maal binnen zes maanden na de datum waarop deze richtlijn is aangenomen, de nodige inlichtingen op grond waarvan kan worden beoordeeld of nog steeds aan de voorwaarden wordt voldaan, op grond waarvan de vrijstellingsregeling als bedoeld in de voormelde tweede alinea werd gehandhaafd. De Commissie verwerkt deze gegevens in de artikel 32 bedoelde verslagen en zal bij die gelegenheid voorstellen doen, ten einde deze vrijstellingen etappegewijze in overeenstemming te brengen met de verplichtingen welke voortvloeien uit de totstandkoming van de Economische en monetaire unie.”

HOOFDSTUK XVII

COMITÉ VOOR DE BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE WAARDE

Artikel 29

(ongewijzigd)

Artikel 30

- Dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Onverminderd de in de artikelen 4, 7, 13, 16, 23, 25 en 27, bedoelde gevallen van verplichte raadpleging, kan het Comité elk vraagstuk betreffende de toepassing van om het even welke communautaire rechtshandeling met betrekking tot de belasting over de toegevoegde waarde onderzoeken, dat door zijn voorzitter, hetzij op diens initiatief, hetzij op verzoek van de vertegenwoordiger van een Lid-Staat, aan de orde wordt gesteld.”

Artikel 31

(ongewijzigd)

HOOFDSTUK XVIII

DIVERSEN

Artikel 32

— Dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„Voor de eerste maal op 1 januari van het vierde jaar dat volgt op het jaar waarin deze richtlijn is aangenomen en nadien om de twee jaar dient de Commissie, na raadpleging van de Lid-Staten, bij de Raad een verslag in over de werking van het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde in de Lid-Staten. Dit verslag wordt door de Raad aan het Europese Parlement gezonden.”

Artikel 33

— Dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„De Raad stelt te zijner tijd, op voorstel van de Commissie en na raadpleging van het Europese Parlement, in het belang van de gemeenschappelijke markt, passende richtlijnen vast ter aanvulling van het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, met name door de geleidelijke beperking of door intrekking van de van dit stelsel afwijkende maatregelen van de Lid-Staten, ten einde de nationale stelsels van belasting over de toegevoegde waarde steeds nader tot elkaar te doen komen, zulks ter voorbereiding van de tenuitvoerlegging van de in artikel 4 van de eerste richtlijn omschreven doelstelling.”

Artikel 34

(ongewijzigd)

Artikel 35

— Dit artikel wordt als volgt gewijzigd:

„De Tweede Richtlijn nr. 67/228/EEG van de Raad van 11 april 1967 treedt, in iedere Lid-Staat, buiten werking met ingang van de datum waarop de in artikel 1, tweede alinea, van deze richtlijn bedoelde bepalingen in werking treden.”

Artikel 36

(ongewijzigd)

BIJLAGE A

(ongewijzigd)

BIJLAGE B

(ongewijzigd)

BIJLAGE C

(ongewijzigd)